

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 915

HET KASTEEL DER VERSCHRIKKINGEN.

fr. 1.50

„Ik ben direct naar het raam gesnel met m'n revolver en heb het magazijn op het monster leeggeschoten, doch er klonk slechts een vreeselijke lach.”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Kasteel der verschrikkingen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET TESTAMENT VAN EEN ZONDERLING.

In de White Fiar Street, dicht bij Temple-Bar, staat het huis van Notaris Bratby, een der oudste gebouwen in deze zeer oude straat, waar meereendeels rechters, advocaten, geneesheeren en notarissen wonen.

Het is een vrij somber gebouw, tamelijk smal en als weggedrukt tusschen de aangrenzende huizen.

Toch heeft notaris Bratby het nooit willen ruilen voor een ander, ofschoon zijn fortuin hem daar zeker toe in staat zou hebben gesteld.

Hij is een ouderwetsch man, en vindt het huis waar zijn grootvader en zijn overgrootvader hebben geleefd, ook goed genoeg voor hem zelf.

Bovendien ligt het juist in de wijk die hem past — de wijk van het Recht en van de Geneeskunde.

Notaris Bratby is sedert jaren weduwnaar, en zijn eenig gezelschap bestaat in zijn oudste dochter, die ongetrouwd is gebleven, een huishoudster, die reeds als jong meisje in dienst bij zijn moeder was, en een huisknecht, bijna even oud als zijn meester, dat wil zeggen, omstreeks 70 jaar.

De brave notaris had den ouden man reeds herhaaldelijk aangeboden hem met een behoorlijk pensioen zijn laatste jaren in rust en in vrijheid

te laten doorbrengen, maar steeds had Brigman hem met tranen in de oogen bijna gesmeekt, hem toch niet weg te zenden.

En zoo slofte hij nog dag aan dag door de nauwe, meestal in schemering gehulde vestibule, teneinde de deur te openen voor de bezoekers, die van de diensten van zijn meester gebruik maakten.

En dat waren er niet weinig, want notaris Bratby stond bekend om zijn volstrekte onkreukbaarheid en genoot den roep van een rechtschapen, vriendelijk man te zijn.

Het was op een middag in het midden van October dat notaris Bratby voor zijn schrijftafel zat, die dicht bij een der ramen van zijn groote ouderwetsch gemeubelde werkkamer geplaatst was.

Hij scheen op dit oogenblik niets te doen te hebben, want hij had zich achterover in zijn ruimen leunstoel geworpen, en was verdiept in de lezing van Tacqueray's „Kennis der ijdelheid”.

Zijn scherpe, donkere oogen, die nog geen bril of lorgnet behoeften, volgden aandachtig de regels.

In het groote vertrek liet zich niets anders hooren dan het tikken van de zware Sèvre-pendule

op den marmeren schoorsteenmantel.

In een hoek lag een prachtige Schotsche herdershond, in elkaar gerold, die nu en dan den fijnen kop ophief, teneinde zijn meester een blik uit zijn schrandere oogen toe te werpen.

Maar eindelijk wierp de notaris het boek neder, trommelde eenigszins ongeduldig met zijn vingers op het tafelblad, haalde zijn horloge te voorschijn, en bromde voor zich heen:

— Het is precies drie uur, en ik kan dus nog geen aanmerking maken!

Hij had deze opmerking nauwelijks gemaakt, of in de vestibule klonk het holle geluid van de huisbel.

De notaris hoorde hoe Brigman kwam aansloffen om de huisdeur te openen.

Nog verliep er eenigen tijd, en daarop trad de oude bediende het vertrek binnen, en zeide op den gedempten toon, dien hij reeds veertig jaren in dit heiligdom gebruikt had:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, daar is mijnheer Arthur Harrison.

De notaris stond op, klapte het boek dicht, en zeide:

— Laat mijnheer aanstonds binnenkomen!

Brigman verwijderde zich weder, en liet een oogenblik later, maar nu door een andere deur, die met de wachtkamer in verbinding stond, een jongen man binnen, waarna hij de deur weder geruischloos achter hem dicht deed.

De bezoeker was omstreeks 25 jaar.

Hij had een smal, bleek gelaat, en donkere oogen, die eenigszins onrustig om zich heen zagen.

Zijn slanke vingers waren uitstekend onderhouden en het was duidelijk te zien, dat hij geen zwaren handarbeid verrichtte.

Hij droeg een eenvoudig costuum, hetwelk onmiddellijk zijn herkomst uit een confectie-winkel verried.

De bezoeker was bij de deur blijven staan, een weinig besluiteloos, en trad nu op Bratby toe met de woorden:

— Gij hebt mij geschreven, mijnheer Bratby, dat gij mij heden om drie uur zoudt verwachten. Hier ben ik.

— Ik zie met genoegen, mijnheer Harrison, dat gij een man van de klok zijt. Dat was iets, dat uw oom James Rutherby zeer op prijs stelde.

Hij had een stoel bijgeschoven, en nu nam Harrison plaats, en keek den notaris in gespannen aandacht aan.

Deze was naar een loketkast gegaan, en had daaruit na eenig zoeken een groene map genomen, zorgvuldig dichtgebonden, welke hij nu

voor zich op tafel legde.

Daarop nam hij zelf plaats, wendde zich tot den jongen man en keek hem een oogenblik scherp aan.

— Gij zijt een weinig lijdend, mijnheer Harrison? vroeg hij.

— Ik gevoel mij inderdaad niet geheel zooals het moet, mijnheer Bratby, antwoordde Harrison. Ik heb het laatste jaar wat al te hard gewerkt, en ik geloof dat mijn zenuwen een beetje in de war zijn.

— Dan zullen eenige weken rust u zeker goed doen! Gij studeert immers in de rechten?

— Ja, mijnheer Bratby.

— En denkt ge uw graad spoedig te behalen? Gij moet mij die vragen niet euvel duiden, mijnheer Harrison, want ik was een goed vriend van uw oom!

— Dat weet ik, mijnheer, zeide Harrison met een korten hoofdknik. Hij heeft mij menigmaal over u gesproken, en ik weet dat hij u zeer hoog schatte. Wat uw vraag betreft — ik hoopte over twee jaren afgestudeerd te hebben.

De notaris wierp zijn bezoeker een snellen, onderzoekenden blik toe.

— Nog twee jaren? vroeg hij. Dat is zeer lang! Ik weet niet of gij wel....

— Of ik het had kunnen volhouden? vroeg de jonge man met een vagen glimlach. Het is waar, dat ik het lang niet breed heb, en moet studeeren van een klein legaat van mijn lieve moeder, en het is even waar, dat ik niet al te sterk ben, en dat de ingespannen studie mij erg aangrijpt. Maar ik wil doorzetten — en ik behoef er geen geheim van te maken, waarom ik dat wil! Ik ben verioofd met het liefste meisje ter wereld, met Virginia Fleming, en ik verlang er innig naar, haar als mijn vrouwtje in mijn woning te voeren.

— Misschien zal uw wensch eerder vervuld worden dan gij gedacht hebt, mijn vriend, hernam Bratby op ernstigen toon.

Hij maakte de banden van de map los, nam er een groote, gele met vijf zegels gesloten envelop uit, en liet aan zijn bezoeker zien, dat deze zegels ongeschonden waren.

Daarop hernam hij:

— Uw oom heeft een groot fortuin nagelaten, mijnheer Harrison — grooter dan menigeen gedacht heeft! Gij weet dat hij geen kinderen had, en ik kan u nu wel zeggen, dat hij al zijn verwanten een bitteren haat toedroeg — behalve u! Hij was een zonderling — en — ik moet zeggen, dat zijn testament daar misschien wel eenig blijk van geeft, al haast ik mij er aan toe te voegen,

dat James Rutherby volkomen toerekenbaar was, en zeer goed wist wat hij deed, toen hij u onder zekere voorwaarden tot eenig erfgenaam benoemde.

Onwillekeurig had de jonge man zijn stoel een eindje achteruit geschoven en keek den notaris met zijn donkere, schitterende oogen vragend en een weinig ontsteld aan.

— Wat? Zou ik de eenige erfgenaam zijn?

— Zooals ik zeg. Maar ik herhaal — er zijn voorwaarden aan verbonden. Gij zult het trouwens aanstonds zelf hooren.

De notaris had een scherp vouwbeen genomen, en opende nu langzaam en voorzichtig de gele envelop.

Hij haalde daaruit weder twee kleine documenten, eveneens verzegeld, en stak ze aan Harrison toe.

Op de eene enveloppe stond te lezen: „Door Notaris Bratby voor te lezen aan mijn neef Arthur Harrison”, en op de andere: „Door Notaris Bratby te openen op middernacht van het volgende jaar.”

Verwonderd gaf Arthur Harrison de beide enveloppen weder terug.

— Alvorens wij overgaan tot voorlezing van dit stuk, zou ik u willen verzoeken, mij uw papieren te willen toonen, zeide hij glimlachend. Het is waar dat ik u ken, maar aan de formaliteiten moet nu eenmaal worden voldaan!

Zwijgend stak Arthur Harrison zijn hand in zijn binnenzak, nam er zijn portefeuille uit, en haalde daaruit een aantal papieren, welke hij den notaris toestak.

Deze las ze vlug door en gaf ze toen weder aan den jongen man terug met de woorden:

— Het is in orde! Gij zijt wel waarlijk Arthur William Richard Harrison, een neef van moederszijde van mijn vriend Rutherby. Wij kunnen nu overgaan tot voorlezing van het voor u bestemde testament.

Met dezelfde secure langzaamheid opende de notaris de tweede envelop en haalde er een papier uit, dat met een fijne hand beschreven was.

Notaris Bratby kuchte eenige malen, zooals alle notarissen kuchen voor zij een belangrijk stuk voorlezen, en begon toen:

Waarde Neef! Nu ik mijn einde voel naderen en de dag van morgen mij den dood kan brengen, wend ik mij tot u, de eenige van de geheele familie, voor wien ik nog iets als vriendschap heb gevoeld. Gij zijt een braaf man, gij hebt steeds hard gewerkt, ofschoon uw gezondheid niet al te goed was in den

laatstentijd en gij hebt mij steeds een warm hart toegedragen ofschoon gij, evenals alle anderen, in de meening hebt verkeerd, dat ik slechts een zeer matig fortuin bezat.

Ook is het waar, dat van mijn drie zusters uw moeder mij het liefste was. De broeders hebben meestal niet bijzonder veel om mij gegeven!

Nu nadert het uur van afrekenen, en ik wil u zeggen, dat ik u heb uitverkoren om mijn fortuin te erven.

Maar ik ken het leven, en ik knoop er een voorwaarde aan vast. Gij lijkt mij wat zwak, en dat mag niet zijn in een man, die zich een plaats in de wereld wil veroveren.

Die moet een sterk, door niets aan het wankelen te brengen karakter en een vasten wil hebben, die moet het leven durven aanvatten, en voor geen dood of duivel bang zijn.

Welnu, ik wil u op de proef stellen, en zien of gij het geld waart zijt, hetwelk ik u wil schenken, maar welks bedrag gij niet te weten zult komen, vóór notaris Bratby mijn eenige vriend, u dat zal hebben medegedeeld, op het daartoe vast te stellen tijdstip.

Gij weet dat ik een oud landhuis bezit, dichtbij Faversham, aan de grens der moerassen en dicht bij de monding van de Theems gelegen.

De dwaze bevolking zegt, dat het in dat oude huis spookt.

Ik twijfel er aan, maar gij zelf zult het moeten onderzoeken, want ik wensch dat gij, op denzelfden dag waarop u mijn laatste wil zal worden voorgelezen, u naar dat landhuis begeeft, en daar een vol jaar woont, slechts in gezelschap van een bediende.

Om in uw onderhoud te voorzien, zal ik u een klein jaargeld doen uitbetalen, voldoende om daar te kunnen leven.

Gij kunt er jagen, visschen en werken. En ook — wachten!

Gij zijt nog jong, en als gij wilt blijven doorstudeeren, zoudt gij toch zeker niet dan over eenige jaren hebben kunnen trouwen.

Ik stel u thans in staat dat reeds over een jaar te doen — — als gij sterk zijt.

Want in het oude landhuis bevindt zich een vertrek, waarin gij volstrekt niet moogt binnentreden.

Het is verzegeld door notaris Bratby, mijn vriend, en slechts hij weet wat het bevat.

Handelt gij tegen mijn bevel, dan verliest gij onherroepelijk hetgeen ik u had toebedacht.

Gij hebt nu slechts te kiezen!

Zijt gij sterk, dan is uw fortuin gemaakt, na een jaar van beproevingen in dat eenzame, afgelegen huis.

Zijt gij zwak — dan zal voor u het leven waarschijnlijk een aaneenschakeling blijven van kleine zorgen, die te zamen een groote vormen, en die u het leven ondragelijk maken.

Juist een jaar nadat gij het huis zult binnentreden, te middernacht, zal notaris Bratby de kamer ontzegelen, en gij zult er mogen binnentreden en kennis nemen van den inhoud.

En spookt het werkelijk in het oude huis — dan hebt gij niets anders te doen, dan u een man te toonen!

Verlaat gij het gedurende het jaar van uw proeftijd langer dan drie dagen achtereen of in het geheel meer dan veertien dagen, dan zijt gij eveneens uwe aanspraken op mijn erfenis kwijt.

Misschien vindt gij het dwaas en onredelijk wat ik hier heb neergeschreven, maar later zal het u blijken, dat ik goed gezien heb, en dat ik slechts uw karakter heb willen sterken.

Ik ben er zeker van dat mijn vriend Bratby u gaarne met alles ten dienste zal zijn.

Maar gij zult wel begrijpen, dat hij mijn geheim, dat nu tevens het zijne is geworden, streng moet bewaren.

Ik dank u voor uw genegenheid, en ik hoop dat gij zoo gelukkig zult worden als ge verdient.

Toon u een man, wees sterk en uw toekomst is verzekerd!

Wenscht ge niet op mijn voorwaarden in te gaan, dan heeft notaris Bratby mijn instructies.

JAMES RUTHERBY.

De notaris liet den brief langzaam zakken en wierp een doordringenden blik op Arthur Harrison, die zwijgend met bleek gelaat en gebogen hoofd had toegeluisterd.

Eenigen tijd heerschte er stilzwijgen in het vertrek.

Toen vroeg Bratby op zachten toon:

— Wat denkt gij er van? Zoudt gij het aandurven?

Harrison hief langzaam het hoofd op en scheen een oogenblik in beraad te staan.

In plaats van rechtstreeks te antwoorden vroeg hij:

— Kent gij het huis, mijnheer de notaris?

— Ja, ik ben er eenige malen geweest, in den loop van de laatste jaren, toen ik nog wat beter

liep, om er met uw oom op houtsnippen en wilde ganzen te jagen.

— En — is het werkelijk zulk een oud somber huis als hij zegt?

— Ja — het is allesbehalve vroolijk! Het ligt in een weinig bewoonde streek, en zooals uw oom in zijn brief zegt — aan den zoom der groote moerassen, eenige kilometers van den spoorweg van Londen naar Dover.

— En — dat spoken? vroeg Harrison met een vagen glimlach.

Notaris Bratby haalde de schouders op.

— Ontwikkelde menschen gelooven daar natuurlijk niet aan, zeide hij. Maar de boeren uit die streek verzekeren dat het er niet pluis is, en dat zij daar bewijzen van hebben!

— Staat het huis reeds lang leeg?

— Een jaar of vijf! Een paar dagen voor zijn overlijden is uw oom er met mij geweest — om er te doen, waarvan in dezen brief sprake is.

— Het huis is zeker erg vervallen?

Weer gingen de schouders van den notaris de hoogte in, thans met een kleine beweging van ongeduld.

— Faversham is natuurlijk geen Londen, en het oude landhuis is geen flat aan het strand! Maar als gij veel boeken meeneemt en hard werkt, nu en dan wat jaagt, — dan kan ik waarlijk niet inzien, waarom gij het daar niet een jaar zoudt volhouden.

— Maar Virginia?

— Als zij zelve wil, kan zij u natuurlijk nu en dan komen bezoeken, maar van trouwen zal natuurlijk in dat jaar niets komen! Wat gij als man kunt verduren, daaraan zoudt ge geen vrouw mogen blootstellen.

Weer viel er een zwijgen in het groote vertrek.

Harrison scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

Maar eensklaps hief hij met een ruk het hoofd op, sprong overeind, en riep uit:

— Welnu — ik wil het er op wagen! Naar den duivel met alle spoken en geestverschijningen!

— Een het verzegelde vertrek? vroeg de notaris glimlachend.

— O, ik ben geen echtgenoot van Blauwbaard! riep de jonge man uit. Ik zal toonen, dat ik sterk ben en mijn nieuwsgierigheid kan bedwingen!

Bratby stak Harrison de hand toe, en schudde haar krachtig.

— Ik wist wel, dat u dat antwoord zoudt geven. Gij zijt toch een man en geen klein kind. Een jaar heeft slechts 365 dagen en die zijn spoedig genoeg verlopen. Ik zal mij aanstonds reisvaardig maken, want ik breng u weg.

— Vandaag reeds?

— Nog vandaag. Ik geef u slechts eenige uren om het bericht aan Miss Virginia Fleming over te brengen en daarna komt gij aanstonds weder hier, na uw koffer te hebben gepakt en naar het

Victoria-station te hebben gezonden. Gij moet nog hedennacht op Marsh Hall slapen, en vandaag over een jaar als de klok middernacht slaat zullen wij de kamer met de zegels binnentreden.

**Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden**

HOOFDSTUK II.

RAFFLES' RENTMEESTER BRENGT BERICHTEN.

Maanden en maanden waren sedert deze gebeurtenissen verlopen.

Het was reeds September geworden, en het was nog verrukkelijk weder.

Omstreeks 10 uur in den morgen zat John Raffles in zijn fraai gemeubelde werkkamer van een groot huis in de Cromwellstreet.

Daar woonde de man, naar wien de Londensche politie nog steeds met onverdroten ijver zocht, onder den naam van Lord William Aberdeen.

Raffles had, in gezelschap van zijn trouwen vriend Charles Brand, zijn ontbijt beëindigd en had zich nu naar zijn werkkamer begeven, waar hij aanstonds een zijner rentmeesters zou ontvangen, die berichten kwam brengen over zijn landgoed dicht bij Canterbury, en hem de afrekening van de pacht kwam brengen, zooals ieder jaar.

Raffles had een groot register voor zich liggen, en rookte, in afwachting van zijn rentmeester, een zijner geliefkoosde Egyptische sigaretten.

Toen werd er aan de deur geklopt en Gaston, de oude kamerbediende, kondigde het bezoek van Brush, den rentmeester, aan.

Een oogenblik later trad een man in de kracht van zijn leven binnen met een gebruid gelaat, hetwelk er van betuigde, dat hij het grootste gedeelte van zijn leven buitenshuis doorbracht.

Hij was een groot en stevig gebouwd man, die zich in het weelderige vertrek allesbehalve op zijn gemak scheen te gevoelen.

Maar Raffles wist zijn verlegenheid spoedig te overwinnen, en weldra waren de twee mannen over een aantal papieren gebogen.

De afrekening had snel plaats, Raffles borg het geld weg en schreef eenige kwitanties, welke Brush zorgvuldig in zijn portefeuille deed.

Daarop schoof Raffles hem een kistje sigaren toe, en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

— En vertel mij nu eens wat nieuws van de streek, Brush, begon hij.

— Er valt niet veel bijzonder te vertellen, Mylord, antwoordde de rentmeester, tenminste niet in de onmiddellijke nabijheid.

— Is er dan verderop iets voorgevallen, wat het vertellen waard is?

— Misschien acht gij het volstrekt niets bijzonders, Mylord, maar ik wil het u toch mededeelen. Bijna een jaar geleden is er iemand in Marsh Hall, dat bijna 5 jaren had leeggestaan, binnengetrokken, geheel alleen, als men zijn bediende, een ouden man, niet meerekent. Dat was op zichzelf al zonderling genoeg, niemand kende dien heer. Het bleek evenwel, dat hij een neef was van den vorigen eigenaar, mijnheer James Rutherby.

— En is het iets bijzonders, Brush? vroeg Raffles met een spottend lachje.

— Met uw welnemen, Mylord. Wij zijn er nog niet. Gij weet natuurlijk, dat Faversham nauwelijks 20 minuten sporens verwijderd is van Canterbury, waar iedere week markt is. Ik kom daar bijna steeds om eens te zien, of er geen vet stuk vee te koop is en hoor dan wel eens een en ander van de boertjes uit Faversham. Nu hadden zij mij al lang van te voren verteld, dat het in dat oude huis spookte, maar in de afgelopen maand moet het al bijzonder erg geweest zijn.

— Maar dat is ook oud nieuws, mijn beste Brush, riep Raffles lachend uit. Er is toch niemand die aan die praatjes gelooft, behalve de boeren.

— Dat is het juist, Mylord, er schijnt iemand te zijn, die er wel degelijk aan gelooft — en dat is niemand anders dan de bewoner van het huis zelf, mijnheer Arthur Harrison.

— Zeker een oude paai, half-kindsch?

— Integendeel, Mylord — nog heel jong. Zoo iets van 25 jaar.

Raffles had zich opgericht, en keek zijn rentmeester aandachtig aan.

Zijn belangstelling scheen gewekt te zijn.

— Een krachtige jonge kerel van 25 jaar die aan spoken gelooft? Dat is inderdaad merkwaardig. En komt hij daar rond voor uit?

— Wel, Mylord, er valt niet voor uit te komen, want de boeren zeggen, dat iedereen die oogen in het hoofd heeft het kan zien. En ik verzeker u dat de jonge mijnheer Harrison het zich blijkbaar erg aantrekt, ik ontmoet hem wel eens, als ik in de buurt van het oude landhuis moet zijn, en hij ziet er miserabel uit. In het begin was hij ook nogal minnetjes, maar nu loopt hij rond met ingevallen wangen en een blik in zijn oogen, die iemand bang zou maken. Hij lijkt wel menschen-schuw geworden te zijn, en zijn oude bediende is de eenige met wien hij omgang heeft.

— Heeft hij in het geheel geen bezoeken afgelegd?

— In den aanvang reed hij wel eens naar zijn bureu, waarvan de dichtstbijzijnde toch altijd nog op een half uur van Marsh Hall woont, maar daaraan doet hij sinds eenigen tijd ook niet meer.

— Dat is eigenaardig.

— De jongeman was zenuwachtig, dat is waar, en wat hij daar gezien heeft in of bij het oude huis schijnt hem geen goed te hebben gedaan.

— Was hij ongetrouwd?

— Ja, hij is verloofd en zijn meisje kwam hem nu en dan bezoeken.

— Waarmee brengt hij den tijd door?

— Zijn bediende zegt, dat hij bijna den geheelen

dag leest, of schrijft in zijn dagboek, en nu en dan gaat hij ook wel uit om te jagen.

— Maar als het hem daar niet bevalt, waarom verlaat hij dan dat oude huis niet? vroeg Raffles. Hij zal toch nog wel een andere woning hebben?

— Dat heeft men zich daar in Faversham ook al eens afgevraagd, maar niemand schijnt er het fijne van te begrijpen. Het is duidelijk, dat het verblijf hem daar zeker geen goed doet, en toch blijft hij er wonen.

— Eigenaardig, mompelde Raffles voor zich heen. En dan die spoken...! Ik geloof dat ik daar bepaald eens onderzoek ga doen. Wie weet wat voor merkwaardige dingen daar te beleven zijn.

Hij bleef even in gedachten verzonken zitten en wendde zich toen weder tot Brush met de vraag:

— Op welke wijze manifesteren zich die spookachtige verschijnselen?

— O, op verschillende manieren, Mylord. Als het middernachtelijk uur geslagen is, hoort men, nu eens hier, dan eens daar, ontzettende gillen in het oude huis. En niemand weet wie ze slaakt. De eerste maal moet mijnheer Harrison in zijn slaap verrast, zijn opgesprongen om den ouden bediende te wekken, maar hij vond hem al wakker en met bleek gezicht en te berge gerezen haren op zijn bed zitten, trillend over al zijn leden. Ook hij had waarschijnlijk het gruwelijk geluid gehoord. Zij gingen beiden op onderzoek uit, maar zij vonden niets — niets.

— Maar ook moeten er wel andere geluiden vernomen worden — huiveringwekkende zuchten en een eigenaardige, zachte muziek, als van een harp.

— Waren er geen zichtbare verschijnselen? vroeg Raffles, die vol aandacht geluisterd had.

— Zeker. Ten minste wanneer men de boeren gelooven mag. Die houden stijf en sterk vol, dat zij een vrouw van top tot teen in het wit gekleed en met een zeer lange sleep, het gelaat door een sluier bedekt over de takken der hooge boomen rondom Marsh Hall hebben zien loopen, alsof zij zich op den beganen grond bevond. Gij begrijpt mij goed? Zij liep, zoo zeggen zij, dwars door de kruinen van de boomen heen, en zij straalde een zonderling licht uit.

— En zou men dat uit het oude huis ook hebben moeten zien?

— Zonder twijfel. De oude bediende zegt trouwens dat hij het gezien heeft. De zwevende vrouw was er eensklaps, schreed langzaam over de takken, nu eens hoog, dan eens laag en verdween eensklaps weder, alsof zij in nevelen oploste.

Soms kroop er ook een afzichtelijk, reusachtig

wezen, dat het midden hield tusschen een afzich-
telijken aap en een beer, tegen een der boomen
op, en bleef roerloos met zeer groote groenglan-
zende oogen naar het oude huis staren.

De boeren zeggen — u moet wel bedenken, dat
ik alleen overbreng, dat zij zeggen te hebben op-
gemerkt — dat die oogen zoo groot zijn als een
vuist, en dat men het bloed in zijn aderen voelt
verstijven, als men ze tusschen de bladeren ziet
schitteren.

Brush zweeg, en Raffles liep langzaam met af-
gemeten schreden, het vertrek op en neer.

Toen bleef hij weder voor zijn rentmeester stil-
staan, met de handen op den rug en vroeg:

— En zijn die zonderlinge dingen door meer
dan enkele personen gezien?

— Minstens een paar dozijn boeren zouden wel
onder eede durven verklaren, dat zij het met eigen
oogen gezien hebben.

— Merkwaardig, mompelde Raffles ten tweede
male. Daar moet ik het mijne van hebben.

Hij klopte Brush op de schouders en riep uit:

— Ik denk dat ik morgen met mijnheer Brand
maar eens naar Canterbury kom, ten einde een
kijkje te kunnen nemen op mijn landgoed, en dan
kunnen wij tegelijkertijd eens een bezoek brengen
aan mijnheer Harrison. Gij moet weten, dat ik
bijzonder veel belang stel in alles wat boven-
aardsch of bovennatuurlijk heet te zijn.

— Ik zal zorgen, dat alles voor uw komst in
gereedheid is gebracht, Mylord.

Brush stak zijn papieren weer bij zich, maakte
een buiging voor Zijne Lordschap en verliet het
vertrek.

Een snelle auto zou hem aanstonds weder naar
Canterbury terugbrengen.

Nog lang nadat de deur achter zijn bezoeker
was dichtgevallen, bleef Raffles midden in het ver-
trek in gedachten verdiept staan.

Toen ging hij hoofdschuddend naar zijn schrijf-
tafel toe, drukte op een kleine electriche schel,
die onder aan het blad bevestigd was en zeide
tot Gaston, die een oogenblik later binnentrad:

— Vraag eens, of mijnheer Brand zoo goed wil
zijn even bij mij te komen.

De oude bediende verwijderde zich en even later
trad Charles Brand, de trouwe metgezel van den
Grooten Onbekende, een jonge man met een blo-
zend gelaat en helderblauwe oogen, het vertrek
binnen.

— Heb je mij laten roepen, Edward? vroeg hij.

— Ja, Charles. Had je het druk?

— Ik was bezig aan het bijhouden van mijn
registers, maar ik was bijna gereed. Heb je iets
bijzonders?

— Niets anders dan dat wij een bezoek gaan
brengen aan een spookhuis.

— Een spookhuis? herhaalde Charles verwon-
derd. Hier te Londen?

— Neen, te Faversham, of althans dicht in de
buurt.

— Hoe kom je daar zoo eensklaps bij?

— Brush kwam mij een lang verhaal doen.
Marsh Hall is sedert bijna een jaar bewoond naar
het schijnt en wel door een jongen man, zekeren
Arthur Harrison, die daar geheel alleen verblijf
houdt. Welnu, in dat huis moet het spoken.

— Kom, kom, kinderachtige dorpspraatjes waar-
schijnlijk.

— Twee dozijn boeren willen onder eede be-
vestigen, dat zij des nachts spookverschijningen
gezien hebben, Charles.

— En waaruit zouden die dan bestaan?

— Brush noemde slechts twee voorbeelden, wat
de zichtbare verschijnselen betreft. Er zou des
nachts, kort na middernacht een geheimzinnige
witte vrouw dwars door de kruinen van de boe-
men wandelen, en dan moet er een afgrijselijk
wezen, half aap, half beer in de boomen klauteren
en met vuistgrootte oogen naar het oude huis staren.

Charles had met ongelooflijken trek op zijn
gelaat toegeluisterd.

— Het is immers klinkklare nonsens, riep hij
uit. Bakerpraatjes, goed voor kleine kinderen, maar
waaraan toch geen enkel volwassen mensch gelooft.

— Dus die vierentwintig boeren zouden het uit
hun duim gezogen hebben?

Charles beet zich op de lippen.

— Ik wil en kan het niet gelooven, voor ik het
zelf gezien heb, riep Charles uit.

— Zoo denk ik er ook over, mijn jongen, en
daarom vertrekken wij nog heden naar Canter-
bury. Faversham is daar niet ver van af, en ik
ben vast van plan dit geheim te doorgronden. Je
hebt toch zeker wel lust, om mij te vergezellen?

— Wat een vraag. Je hebt mijn nieuwsgierigheid
in de hoogste mate geprikkeld, en ik verlang niets
liever dan met je mee te gaan. Wie is die mijnheer
Harrison?

— Dat is niet duidelijk. Het eenige wat Brush
wist te vertellen was, dat hij een nog jonge man
was, tamelijk zenuwachtig en die zich blijkbaar
de onbegrijpelijke verschijnselen in zijn huis sterk
aantrekt. Hij moet er mager en bleek van zijn
geworden.

— Dat is zeer vreemd. Ik wist niet dat een
jonge man zich door zulke dingen zenuwachtig
kon laten maken.

— Het is mij ook nieuw, en ik wil er het mijne
van hebben. Je weet, dat al het geheimzinnige

mij aantrekt, en hier schuilt bepaald iets meer achter. Wat kan bijvoorbeeld dien jongen Harrison toch wel bewegen, zich in dat oude huis op te sluiten, zonder ander gezelschap dan zijn ouden bediende?

— Is hij er geheel alleen? vroeg Charles ver-rast.

— Geheel alleen. Hij is verloofd en zijn meisje komt hem nu en dan opzoeken.

— Hij zal toch niet gedwongen zijn om daar te gaan wonen? deed Charles verwonderd hooren.

— Wie of wat zou hem daartoe kunnen dwingen? hernam Raffles. Hij zal toch wel meester zijn

over zijn eigen doen en laten. Wij zullen het echter spoedig hooren, als wij hem als burens eens gaan opzoeken. Je bent toch zeker reisvaardig?

— Je kunt desnoods binnen een kwartier over mij beschikken.

— Nu, laat ons zeggen een half uur, hernam Raffles lachend.

— Gaan wij met de auto?

— Dat lijkt mij het beste. Voor zoover ik weet gaat er pas over een uur of vier weer een trein.

— Ik zal zorgen, dat ik over een half uur present ben.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

DE KENNISMAKING.

Raffles was er de man niet naar om te talmen met de uitvoering van een eenmaal genomen besluit.

Een half uur nadat dit gesprek had plaats gehad, suisde een krachtige toerwagen over den breeden straatweg, die van Londen naar Dover voert.

Achter het stuurwiel zat een man van reusachtigen lichaamsbouw, Henderson geheeten, de trouwe bediende van Lord Aberdeen en die hem reeds bij tal van gevaarlijke avonturen terzijde had gestaan.

Achter de auto was een groote reiskoffer bevestigd, die in een ommezien door den chauffeur gepakt was, die in dit werkje een bijzondere vaardigheid had verkregen, daar het herhaaldelijk voorkwam dat zijn Lordschap plotseling het besluit nam op reis te gaan.

Bestuurd door de vaste hand van den reus,

snelde de auto door het Graafschap Kent.

Zij hield niet op voor de stad Chatham bereikt was, waar de lunch gebruikt zou worden in een der groote restaurants op de markt.

Daarna werd de tocht voortgezet, en ruim een uur later reed de auto de kustplaats Faversham binnen, gelegen aan een splitsing van den spoorweg, waarvan een tak naar Dover gaat en de andere, de noordelijkste, de kustlijn volgt tot aan North Foreland.

Er valt weinig bijzonder te zien aan Faversham, ofschoon het ongetwijfeld een oud stadje is.

De reizigers hielden zich er dan ook niet op, maar reden aanstonds door langs den weg naar Canterbury.

Omstreeks een half uur gaans van laatstgenoemd plaatsje lag het landgoed van Lord Aberdeen.

De auto sloeg een zijweg in, welke zij een

kwartier lang volgde, en bereikte eindelijk een fraai landhuis, op den top van een lagen heuvel gelegen, en waarvan men een onbelemmerd uitzicht kon genieten over een groot gedeelte van het omringende land.

In het oosten ontwaardde het oog de golvende heuvelen van Kent, evenals in het zuiden, maar ten noorden viel niets anders te zien dan een uitgestrekte eentonige vlakte, die zelfs midden op den dag een naargeestigen indruk maakt.

Dat waren de moerassen, die zich urenver uitstrekten en waar het voor den vreemdeling niet geraden was na het vallen van de duisternis den voet te zetten, want de opgehoogde paden waren er schaarsch en wie verdwaalde zou onherroepelijk gestikt zijn in de zachte modder of verdronken in het zeer diepe water, verraderlijk met een dikke laag kroos bedekt.

Als de duisternis viel, daalde er op het moeras een ijle, grijze nevel neder en men hoorde er niets dan het geruisch van den wind in de bladeren van de grillig gevormde wilgen, die in spookachtige onbewegelijkheid langs de slooten stonden en het somber geluid van den roerdomp, gepaard met het gekras van uilen en raven, die hun verblijf hadden in den vervallen toren van een eeuwenoud, voor het overige geheel in puin gevallen kasteel.

Niet ver van dat kasteel verwijderd kon men een donkere vlak ontwaren bij zeer helder weder.

Dat was Marsh Hall.

Het oude huis was juist aan de grens van het moeras gelegen, hetwelk het aan drie zijden scheen in te sluiten met zijn water en modder.

Slechts aan de oostzijde strekten zich weelderige landouwen uit, waarvan echter slechts een klein gedeelte tot het landgoed behoorde.

De beide vrienden waren uitgestapt en Henderson reed met de auto naar de kleine garage, die achter in den tuin stond.

Een man kwam snel toelopen om het hek te openen — het was Brush, de rentmeester van Lord Aberdeen, die reeds een half uur geleden vertrokken en zoo juist aangekomen was.

— Het spijt mij, dat ik nog niemand tot uw beschikking kan stellen, Mylord, riep hij uit, maar daartoe was de tijd te kort. Ik zal zorgen, dat morgen althans een bediende tot uw beschikking is.

— Dat is volstrekt niet noodig, beste Brush, zeide Raffles. Wij blijven waarschijnlijk niet lang, en Henderson is volkomen voldoende om ons te bedienen. Wij zullen hier weinig menschen ontvangen, daar wij ook niet van plan zijn veel bezoeken af te leggen. Wij hebben onze geweren meegebracht, onze hengels en onze waterlaarzen — en

wij zullen liever onzen tijd besteden aan een weinig sport, dan aan onze medemenschen.

— Zooals gij wilt, Mylord. Ik heb in ieder geval alle leveranciers van Canterbury, die hier hun artikelen komen brengen, gewaarschuwd, dat gij zijt aangekomen, en Henderson zal wel voor het overige zorgen.

— Laat dat maar gerust aan hem over. Wij gaan ons aanstonds een weinig verfrisschen en dan mijnheer Arthur Harrison eens opzoeken. In dien tijd kunt gij de kamers wat in orde laten brengen, want ik weet niet of wij reeds hedenavond weer vertrekken.

De twee mannen gingen het huis binnen om zich te verkleeden, ten einde hun voorgenomen bezoek aan den zonderlingen kluisenaar van Marsh Hall te gaan brengen.

De auto kwam weder voor, en in snelle vaart reed Henderson, die hier den weg voortreffelijk kende, den wagen langs de smalle grintwegen dwars door het moeras naar het oude, sombere huis.

De wagen stond stil voor een laag houten hek met gepunte stijlen en dat blijkbaar slecht onderhouden was.

Achter dit hek strekte zich een soort erf uit, dat omzoomd was door een tiental zware olmen.

Tusschen deze boomen heen schemerde de voorgevel van het huis, dat zeer laag was, met slechts een enkele verdieping en een hoog spits dak.

De muren waren oorspronkelijk wit gekalkt geweest, maar door den invloed van weer en wind hadden zij een vaalgrijze kleur aangenomen.

De ramen leken groote donkere gaten, waartoe de omstandigheid bijdroeg dat de muur zeer dik was en de vensters zich in een soort nis bevonden.

De lage voordeur was groen geschilderd en gewelfd en voorzien van een koperen klopper.

De drukkende stilte die hier heerschte, maakte een oneindig naargeestigen indruk.

Niets liet zich hooren noch in, noch om het oude huis, dat scheen te slapen.

Raffles was uit den wagen gestapt, en had het kleine hekje in de omheining geopend.

Hij liep langs het smalle klinkerpad op de huisdeur toe en liet den koperen klopper vallen, die met een hol dreunend geluid op het vervelooze hout viel.

Het duurde tamelijk lang, voor zich daarbinnen langzame voetstappen lieten hooren.

Toen werd de deur op een kier geopend, en een bleek, oud gelaat, waarin de oogen schenen te knippen tegen het heldere daglicht daarbuiten, kwam te zien.

Het behoorde toe aan den ouden bediende van

Arthur Harrison.

Hij was gekleed in een donkere livrei, zonder eenige versiering.

De oude man nam Raffles eenigen tijd zwijgend op, en vroeg toen op doffen toon:

— Wat wenscht gij, mijnheer?

— Is uw meester, mijnheer Harrison thuis?

— Hij is thuis, mijnheer, maar....

— Hij zal mij toch wel willen ontvangen? Ik ben een zijner bureu, Lord Aberdeen, van Chesnut Hall. Ik ben met mijn vriend juist aangekomen, wij zijn van plan eenige dagen te blijven. Mijn rentmeester deelde mij mede, dat mijnheer Harrison hier sedert eenigen tijd woont, en ik acht het een aangename plicht, hem als buurman mijn opwachting te komen maken.

Nog een oogenblik scheen de oude man te aarzelen.

Toen opende hij de deur wat verder, keek het smalle pad langs naar de fraaie auto die voor het hek stond en zeide weifelend:

— Ik zal mijn meester uw bezoek gaan aankondigen — maar ik herhaal u — ik weet niet of hij u wel zal ontvangen.

Hij wees Raffles zwijgend op een ouderwetsche bank van eikenhout, dat door ouderdom zwart was geworden en slofte toen weg.

Het duurde eenigen tijd voor hij terug kwam en Raffles had volop gelegenheid zijn omgeving wat nauwkeuriger op te nemen.

De beide vrienden bevonden zich in de vestibule, waar het licht alleen binnendrong door een rond venster boven de buitendeur.

De muren waren wit gepleisterd, en tot manshoogte met eikenhout beschoten, dat door den ouderdom bijna zwart was geworden.

Rechts en links stonden zware, gebeeldhouwde banken van dezelfde houtsoort.

Recht tegenover de deur liep een houten trap naar een gaanderij, die zich links en rechts uitstrekte.

In het midden van deze gaanderij bevond zich een deur.

Ter weerszijden van de trap waren nogmaals twee deuren. Aan den rechterwand hing een groot wapenrek en in een hoek bij de trap stond een prachtige wapenrusting van geel koper.

Juist toen Charles en Raffles dit alles goed hadden opgenomen keerde de bediende terug met het verzoek om hem te volgen.

De bediende ging de bezoekers voor door een aantal gangen en een trap op tot hij eindelijk stilstond voor een fraai gebeeldhouwde deur.

Hij klopte en liet de twee heeren binnengaan.

Raffles en Charles stonden tegenover Arthur

Harrison.

De Groote Onbekende zag met zijn geoeffend oog aanstonds, dat hij te doen had met een man, die aan een ernstig zenuwlijden ten prooi was.

Inderdaad, er lag een schuwe blik in de oogen van den jongen man en nu en dan hief hij met een schichtige onverhoedsche beweging het hoofd op, als iemand die ergens van schrikt.

Hij was geelbleek, en zijn wangen waren ingevallen.

Hij wees den beiden bezoekers een stoel, na blijkbaar zelf te zijn opgestaan van voor zijn schrijftafel, waar hij waarschijnlijk had zitten werken.

Toen zij gezeten waren begon Raffles:

— Mijnheer Harrison, mijn vriend en ik zijn zooeven op ons landgoed aangekomen en wij hebben ons willen haasten, een bezoek te brengen aan den nieuwen bewoner van Marsh Hall. Ik vermoed dat gij een familielid zijt van James Rutherby, den vorigen eigenaar?

— Hij was mijn oom, mijnheer, antwoordde Harrison eenvoudig.

— Ik heb hem vluchtig gekend, want mijnheer Rutherby was geen menschevriend, maar was liefst alleen. Hij jaagde veel, doch altijd slechts in gezelschap van zijn twee setters.

— Het is waar, Mylord — mijn oom was zeer inkennig, en ik geloof dat hij daar zijn redenen toe had.

Harrison had ook dit op een doffen, zeer zachten toon gezegd, terwijl hij Raffles met een mechanisch gebaar een kistje sigaren toeschoof, en vervolgens op een electrischen knop drukte, onder het bereik van zijn hand, ten einde den ouden bediende te roepen.

Raffles keek hem aandachtig aan en ging toen voort:

— Zijt gij voornemens hier te blijven wonen, mijnheer Harrison? De plaats lijkt mij niet zeer aanlokkelijk.

— Niet zeer aanlokkelijk? herhaalde Harrison met een bitteren glimlach. Gij moogt gerust zeggen, dat zij des duivels is. Ik blijf hier nog slechts twee weken, en dan kan ik gelukkig vertrekken. Ik hoop, dat ik het zoo lang uithoud.

Raffles had verbaasd toegeluisterd.

— Ik hoop niet, dat gij mij van nieuwsgierigheid zult betichten, mijnheer Harrison, als ik de vraag stel, waarom gij niet morgen den dag vertrekt, als het u hier niet bevalt.

— Dat kan ik niet, Mylord, antwoordde Harrison dof.

— Dat kunt gij niet? Heb ik goed verstaan? Dat klinkt al zeer eigenaardig.

— Het is toch de zuivere waarheid, Mylord. Ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken, ik ben volgens een testamentaire bepaling gehouden om hier een vol jaar te wonen. Het testament van mijn oom schreef namelijk voor, dat mij een groot vermogen te beurt zou vallen, als ik hier een jaar bleef, geheel alleen. Ik mocht in dien tijd het huis slechts enkele dagen verlaten en er waren nog andere beperkende bepalingen. Mijn oom deed dit, zooals uit een brief aan zijn notaris bleek, om mijn karakter te stalen, zooals hij het noemde.

Harrison had dit laatste op schamperen toon gezegd.

Hij wierp een blik uit een der drie ramen van het groote vertrek, die op den weg uitzagen, en vervolgde daarop:

— Ik weet niet of dit wel de aangewezen weg is om iemands karakter sterker te maken, Mylord, als men hem dwingt, om gedurende een jaar slechts in gezelschap van twee oude dienstboden in deze vervloekte streek te wonen, aan de boorden van een moeras, waar men bij het vallen van den avond niets hoort dan het sombere geluid van den roerdomp, het kwaken der kikkers en den roep van de torenuil. Het waait hier bijna voortdurend en de wind is mijn eenige metgezel. Mijn naaste burenen wonen een half uur bij mij vandaan en ik krijg hen zoo goed als nooit te zien. Ik zelf breng trouwens ook weinig bezoeken — ik geloof niet dat mijn gezelschap van het aangenaamste is, voegde hij er op zachten toon aan toe.

Raffles en Charles hadden met stijgende verbazing toegeluisterd.

Zij konden zich volstrekt niet begrijpen, dat men een man in de kracht van zijn leven, die zeer waarschijnlijk midden in de studie was, kon veroordeelen om hier een vol jaar door te brengen, winter en zomer.

— Staat gij er toch bijzonder op om die testamentaire bepalingen ten uitvoer te leggen als ik

vragen mag, mijnheer Harrison? vroeg Raffles.

— Ik wil u wel bekennen, Mylord, dat ik er eenige malen sterk over gedacht heb, de zaak maar op te geven, en naar Londen terug te keeren, om mijn studie in de rechten voort te zetten. Maar ik zal u zeggen wat de zaak is. Ik heb nooit zeer sterke zenuwen gehad, en mijn gestel is er niet beter op geworden door mijn verblijf hier — hetgeen u begrijpelijker zou voorkomen, als gij alles wist. Ik heb getracht hier te studeeren, maar het viel mij hoe langer hoe moeilijker, en ik ben er zeker van, dat het geruimen tijd zou duren, eer ik weer bij machte zou zijn, de colleges aan de universiteit te volgen. Ik geloof dat er iets met mijn hersens niet in orde is....

— Dat klinkt niet zoo vreemd, mijnheer Harrison, riep Charles uit. Ik geloof dat ik hier na drie maanden ziek zou worden. Het klimaat zal zeker niet zeer gezond zijn.

— Het klimaat? herhaalde Harrison op eigenaardigen toon. Was het dat maar alleen, mijnheer Brand.

— Ja, de eenzaamheid zal ook geen goeden invloed op u uitoefenen, ging de jonge man voort.

— Misschien zou ik mij aan de eenzaamheid ook wel gewend hebben. Toen ik eenmaal inzag, dat het mij moeilijk zou vallen mijn studies voort te zetten, in den toestand waarin ik mij bevond, besloot ik althans het jaar door te worstelen, ten einde in het bezit te worden gesteld van het vermogen van mijn oom. Ik ben verloofd met een engel van een meisje, en wij zullen zoo spoedig mogelijk trouwen, nadat dit achter den rug is — ten minste wanneer ik het overleef.

Arthur Harrison had dit laatste op nauwelijks verstaanbaren toon gezegd, terwijl zijn gelaat zich krampachtig vertrok.

Raffles had den blik niet van hem afgewend.

Hij begreep dat hier een geheim achter school, dat hij gaarne zou hebben doorgrond.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

MEDEDEELINGEN EN ONDERZOEKINGEN.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in het vertrek.

Toen begon Raffles weder:

— Mijnheer Harrison, gij moet er niet louter nieuwsgierigheid in zien, als ik u de vraag stel mij iets naders mede te deelen omtrent de bepalingen in het testament van uw oom. Ik wil u aanstonds zeggen, waarom ik dit vraag. Men heeft mij van terzijde medegedeeld, dat hier in huis en in de omstreken zonderlinge dingen gebeuren, die door tal van getuigen bevestigd moeten zijn. Gij moet weten dat ik voor geneesheer gestudeerd heb, en als zoodanig zeg ik u, dat gij er voor een jongen man van nog geen dertig jaar zeer slecht uitziet. Uw zenuwgestel schijnt bijzonder door het een of ander geschokt te zijn.

Harrison antwoordde niet dadelijk, maar scheen in gedachten verzonken te zijn.

Daarop antwoordde hij op heeschen toon:

— Het zou niet te verwonderen zijn, Mylord, en als gij hadt beleefd, wat ik hier heb gezien, met eigen oogen, zonder een schijn of schaduw van twijfel, dan zoudt ge waarschijnlijk eveneens met uw zenuwen te kampen hebben. Gij vraagt mij om u iets naders mede te deelen en daar mij volstrekt geen geheimhouding is opgelegd, zie ik niet in, waarom ik het u niet zou zeggen. Slechts weinigen laten zich iets aan mij gelegen liggen, anderen denken dat ik gek ben, en daar gij blijkbaar belang in mij stelt wil ik het u vertellen.

En hireop deelde Harrison aan Raffles den inhoud mede van het eigenaardige testament.

De beide vrienden hadden met de grootste aandacht geluisterd.

Toen Harrison eindelijk zweeg en met duisteren blik naar buiten keek, hernam Raffles:

— Gij zijt een man en gij hebt natuurlijk weerstand kunnen bieden aan de verleiding om de zegels te verbreken en het verboden vertrek binnen te treden?

— Ik erken, Mylord, dat het mij in den laatsten tijd vooral wel eens moeilijk is gevallen! Ik verbeeldde mij, dat ik een einde kon maken aan . . . wat mij zoo bezwaart als ik eenvoudig dat vertrek binnentrad! Toch bleek mijn wil nog altijd sterker dan de verzoeking, en ik weet nog altijd niet wat

zich in dat vertrek bevindt.

— Gij hebt nu aan een vreemde medegedeeld, wat het eigenaardige testament van uw oom bevatte, en dat stel ik zeker op prijs. Maar nog veel meer zou ik het waardeeren als ge mij iets zoudt willen mededeelen aangaande de merkwaardige verschijnselen, welke gij zelf en vele boeren in den omtrek hier moeten hebben waargenomen.

Arthur Harrison werd nog iets bleeker en scheen te aarzelen.

Toen hief hij echter met een ruk het hoofd op en zeide:

— Ik geloof, dat gij een ernstig man zijt, Mylord, en dat ge mij niet zult bespotten! Dat zou ik ook niet kunnen verdragen, want ik bezweer u, dat alles wat ik zag, zich inderdaad zoo heeft toegedragen als ik het u zal beschrijven. Ik heb weinig of niets uit de tweede hand, en ik heb bijna alles zelf gezien.

Raffles maakt een afwijzende beweging.

— Gij behoeft geen vrees te koesteren, mijnheer Harrison, dat wij den spot met u zullen drijven. Wij weten nog volstrekt niet, wat het leven en de natuur eigenlijk bevatten, en wie den spot drijft met wat hij daarvan niet begrijpt, is een dwaas of een domkop. Alleen wil ik u waarschuwen eerlijk en oprecht, dat ik zelf niet geloof aan spoken zooals de spraakmakende gemeente deze verschijningen noemt, en liever naar een natuurlijke verklaring zoek!

— Dat zou u in dit geval toch zeer moeilijk vallen, Mylord. Ik zelf behoorde steeds tot de ongeloovige Thomassen, maar een jaar verblijf in dit huis heeft mij heel wat doen veranderen.

— Duren de verschijnselen reeds zoo lang? riep Charles verwonderd uit.

— Dat niet, mijnheer Brand. Zij zijn pas sedert een paar maanden begonnen.

— Zoudt gij er ons nu iets over kunnen mededeelen? vroeg Raffles. Wij zijn uw burenen en ik vind, dat men elkander moet helpen. Als wij u van nut kunnen zijn, dan zouden wij niets liever doen dan u onze hulp aan te bieden.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer, hernam Arthur Harrison met een droefgeestig lachje, maar ik vrees dat menschelijke hulp hier niet kan

baten. Ik moet het nog een paar weken trachten uit te houden — en als het niet gaat: des te erger voor mij.

Hij wachtte even, wreef zich enkele malen met de handen over het voorhoofd en begon toen met een diepe, zachte stem:

— Een paar maanden geleden had ik mij tamelijk vroeg ter ruste begeven, na een vermoeienden dag, met jagen doorgebracht. Ik gevoelde mij afgemat en verzonk spoedig in een zwaren slaap. Meestal begeven wij ons hier reeds om tien uur, en soms al om half tien, ter ruste, want de lange avonden in deze sombere, naargeestige streek zijn bijna niet door te komen.

De jonge man hield even op en een rilling scheen over zijn rug te loopen.

Hij huiverde alsof hij het koud had en ging toen voort:

— Eensklaps, midden in den nacht, werd ik uit mijn slaap gewekt door een gil, die mij in de hersens scheen te boren. Zoo hartsverscheurend, zoo alles doordringend, dat ik nog dagen later dien vreeselijken, afschuwelijken kreet in mijn hoofd voelde nadreunen.

— Was het de kreet van een mensch? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ja, daarop zou ik durven zweren — het was de gil van een vrouw, die men vermoordt. En zoo luid — zóó ontzettend luid, dat ik mij niet kon begrijpen, dat men hem vele tientallen mijnen verder niet eveneens hoorde.

— Was het maar één gil?

— Dien eersten nacht wel. Er gingen verscheidene dagen voorbij alvorens ik hem nogmaals hoorde, en later kwam het herhaaldelijk voor, dat ik er tweemaal met bonzend hart en kloppende slapen, een killen zweetdruppel aan iedere haar, uit mijn slaap door werd gewekt.

— Wat deed gij dien eersten keer?

— Ik dacht eerst, dat ik gedroomd had. Ik ging overeind zitten, met nog de galm van dien ontzettenden kreet in mijn ooren. Ik trilde over al mijn leden en ik voelde mijn tanden klapperen. Ik ben nooit geweest, wat men een held noemt, maar toch durf ik gerust van mij zelf te zeggen, nooit laf te zijn geweest. Maar ditmaal had een zóó afzichtelijke vrees mij aangegrepen, dat ik moeite had mij zelf meester te blijven, en niet als een klein kind onder de dekens te kruipen.

— Ik kan mij dien toestand zeer goed indenken, zeide Raffles ernstig. Zelfs de moedigste man zou, als hij midden in den nacht door zulk een kreet gewekt werd, het meenen te besterven. Wat deed gij verder?

— Toen ik mij vermand had, draaide ik de elec-

trische lamp op, die op het tafeltje naast mijn bed staat, en nam mijn revolver uit de lade. Ik schoot mijn pantoffels aan, liep naar de deur, die altijd op slot is, en opende haar. Ik heb u nog niet gezegd, dat een mijner setters steeds in de slaapkamer op de mat vóór de deur slaapt. Ook de hond was wakker geschrikt en stond met den staart tusschen de beenen als een riet te trillen, terwijl hij mij met schuwe oogen aankeek. Op de gang was niets te zien, maar toen ik scherp luisterde, hoorde ik boven mijn hoofd schreden en zag ik een licht schemeren, dat van het trapporaal afkomstig was.

Ik liep zoo zacht ik kon naar de trap, die naar de eerste verdieping voert, die ook de eenige is, met mijn revolver in de vuist geklemd, maar ik had nog geen tien stappen gedaan of ik zag mijn ouden bediende Hudson, die met een kaars in de hand en half in nachtgewaad gekleed, de trap af kwam, blijkbaar op weg naar mijn kamer. Hij sidderde zóó, dat de kaars hem bijna uit de hand was gevallen en hij zag bleeker dan de dood, terwijl zijn oogen hem van angst en ontzetting uit het hoofd puilden. Ik behoefde hem niet eens een vraag te stellen, want op het eerste gezicht was het duidelijk, dat ook hij dien afschuwelijken gil had gehoord, die ook hem het merg in het gebeente had doen verstijven.

— Waar slaapt uw bediende?

— In een zijvleugel van het oude huis op de eerste verdieping.

— Zijn er meer trappen naar die eerste verdieping dan die, welke wij in de vestibule gezien hebben en lang welke Hudson ons naar boven heeft geleid?

— O, ja, nog drie!

— Worden die dikwijls gebruikt?

— Zoo goed als nooit, tenminste door mij niet! Ik gebruik meestal de trap die naar de vestibule leidt.

— Is die bediende reeds lang in uw dienst?

— Zeer lang. Hij is een erfstuk van mijn familie. Ik ben zeer aan hem gehecht, en iedere gedachte, dat hij slechts een grap had willen uithalen, is te onzinnig om ook maar een seconde te kunnen blijven bestaan.

— Gij hebt natuurlijk met hem gesproken?

— Ja, op fluisterenden toon. Het was alsof wij elkander niet hard op durfden bekennen, wat wij zoeven gehoord hadden, maar ten slotte trachtten wij elkander te overtuigen, dat het verbeelding moest zijn geweest. Daarop begaven wij ons weer ter ruste — dat wil zeggen — wij zochten ons bed weer op, maar geen van beiden konden wij dien nacht den slaap vatten.

— Gij hebt mij gezegd, dat hier nog een dienstbode in 'huis is?

— Ja, een oude huishoudster.

— Heeft zij dan niets gehoord?

— Zeker. Wij vernamen dat echter pas den volgenden dag. Zij had zich in het geheel niet durven vertoonen en was rillend diep onder de dekens weggekropen.

— Hebt gij dan geen onderzoek gedaan, om te trachten te ontdekken, of dat vreeselijke geluid geen natuurlijke oorzaak had?

Harrison knikte snel eenige malen achter elkaar.

— Dat deed ik! Ik onderzocht het geheele huis van den zolder tot den kelder en van den kelder tot den zolder, zonder evenwel iets bijzonders te kunnen ontdekken.

— Het huis is zeker al zeer oud.

— Men zegt, dat het oudste gedeelte dateert uit de dertiende eeuw, en dat de nieuwste gedeelten in ieder geval niet van een lateren datum zijn dan omstreeks het midden van de zestiende eeuw. Ik moet u bekennen, dat ik geen verstand heb van oudheidkundige zaken en er dus ook niet veel belang in stel, ik vond en vind het nog steeds een oud en somber huis — en dat is alles!

— Ik ben integendeel een groot liefhebber van oude huizen, mijnheer Harrison, hernam Raffles levendig. Zoudt gij mij wel eens willen toestaan, dit huis te onderzoeken?

— Met het grootste genoegen, Mylord! riep Arthur Harrison opgewonden uit. Het zal mij zelfs veel plezier doen, als ik hier een buurman kan ontvangen, die zich wat aan mij laat gelegen liggen. Die eenzaamheid is vreeselijk moeilijk te dragen!

— Daar hebt gij gelijk aan, mijnheer Harrison! Maar vertel mij nu eens eerst of er nog meer geschiedde?

— Dienzelfden nacht niet. Maar eenige nachten later, omstreeks middernacht, toen ik toevallig tot zeer laat gelezen had, werd mijn aandacht getrokken door een eigenaardig geluid, dat van buiten scheen te komen. Het klonk als een soort harp, maar veel sterker en tevens eentoniger. Ik meende dat het ergens van den weg moest klinken. Ik had juist het electriche licht uitgedraaid en ging op den tast naar het venster, om het gordijn ter zijde te schuiven. Met een schreeuw deinsde ik achteruit. Vlak voor mijn oogen, op een afstand van nauwelijks tien of twaalf meter, zag ik een witte gedaante, een vrouw, zeer langzaam en statig met gebukt hoofd over en dwars door de kruinen schrijden van de olmen die den weg omzoomen en die voor het huis tamelijk dicht opeen staan....

— Dat is zeer zonderling, zeide Raffles op zach-

ten toon.

— Inderdaad, het is hoogst merkwaardig, voegde Charles er aan toe, die met de grootste aandacht had toegeluisterd.

— Als alles duister was, hoe kondet gij dan die wonderlijke gedaante zien? vroeg Raffles.

— Ik zag haar juist zoo goed, omdat zij als het ware een zacht blauw licht uitstraalde, dat scherp afstak bij de omringende duisternis, en dat om zoo te zeggen een lichtenden cirkel om haar vormde.

— Een cirkel? Geen ovaal?

— Neen, het was bepaald een ronde lichtvlak, om de vrouw heen.

— Hoe zag zij zelf er uit?

— Van een gelaat kon ik niets zien, want zij droeg een soort witte pij, waarvan de kap over het hoofd was geslagen.

— Bleef de gedaante steeds op dezelfde hoogte?

— Neen, het scheen, alsof zij nu eens over de laagste, dikke takken liep, en dan weder schuin tegen de kruinen der boomen opliep. En soms ook kwam het mij voor, dat zij boven de kruinen uitrees, maar dat gebeurde slechts zelden.

— Is dat verschijnsel teruggekeerd?

— Nog zeven malen.

— Wanneer voor het laatst?

— Voor eergisteren.

— Hebt gij niet getracht het te verjagen?

— Ik wil u eerlijk zeggen, dat ik dien eersten keer verstijfd was van ontzetting.

— Had de gedaante dan iets schrikbaarjagends?

— Dat niet. Op zichzelf joeg de gedaante geen schrik aan, maar de wijze waarop zij langzaam over de takken schreed, had iets onzegbaar huiveringwekkends.

— En de verschijning ging gepaard met zonderlinge harpmuziek?

— Ja. Ik vermande mij na eenigen tijd, rukte het raam open en schreeuwde zoo luid ik kon om het spooksel te verdrijven.

— En hielp u dat niet?

— Ik verbeeldde mij, dat de schim een oogenblik stilstond, als om mij te bespotten en daarop verder schreed.

— Zijt gij blijven kijken totdat „De Witte Vrouw” verdwenen was?

— Ja, ik stond als aan den grond genageld.

— Hoe ging zij weg?

— Het was of zij in het niet was opgelost.

— Werd zij daarbij niet kleiner?

— Ja, steeds kleiner en vager, tot er niets meer van te zien viel.

— Waar meent gij de verschijning voor het laatst gezien te hebben?

— Op de olmen aan de overzijde van een groot weiland.

— Hoe is dat mogelijk? Zij moet dan toch naar den beganen grond zijn afgedwaald?

— Neen. Zij bleef steeds in de toppen van de boomen. Die olmen staan niet alleen langs den grintweg, maar ook langs een smal zandpad, dat dwars door het weiland loopt.

— Was het dien avond windstil?

— Integendeel, er stond een zeer sterke bries.

— Bewoog het gewaad van die vrouw?

— Neen, en dat verhoogde juist het spookachtige van haar verschijning.

Raffles verzonk in diep nadenken.

Het was duidelijk — hier kon geen sprake zijn van bedrog of van zinsbegoocheling, hoogstens misschien van een zinsbedrog.

Maar hoe het te verklaren?

Raffles stond op, en ging naar een der vensters toe.

— Dit is zeker uw studeervertrek?

— Ja, Mylord.

— Hier zat gij dus ook, toen gij de verschijning zaagt?

— Ja.

— Zijn dat de olmen in kwestie?

— Ja.

Raffles opende het venster, en wenkte Charles om naast hem te komen staan.

De beide vrienden leunden uit het raam en keken aandachtig naar de kruinen van de zware boomen, die op dit oogenblik zachtjes ritselden onder den adem van den lichten wind.

Het bladerendak was zeer dicht, en schoof van boom tot boom ineen.

Na eenigen tijd begon Raffles, terwijl hij zich tot Arthur Harrison omwendde:

— Voor een flink gymnast is het niet eens zoo moeilijk om van den eenen boom op den anderen over te gaan. Vraag het maar aan mijnheer Brand, mijn vriend is deskundige.

— Mylord heeft gelijk, zeide Charles hoofdknikkend. De oude takken zijn zeer zwaar, en reiken met hun uiteinde dicht bij elkaar. Ik zou zelf wel kans zien, zonder op den grond te komen van hier het weiland over te steken — maar ik erken dat het mij onmogelijk zou zijn, als ik er mijn handen niet even goed als mijn voeten bij mocht gebruiken!

Charles keek Arthur Harrison vragend aan.

— Deed de witte vrouw dat, mijnheer Harrison? Harrison schudde langzaam het hoofd.

— Zij liep met gekruiste armen, en zoo langzaam en statig als gij zoudt doen als gij in een begrafenistoet zoudt meeloopen.

— Wat zegt gij daarvan, mijnheer Brand? zoo wendde Raffles zich weder tot Charles.

— Ik zeg, dat dan zelfs de bekwaamste acrobaat daartoe niet in staat zou zijn, riep de jonge man uit.

Vele minuten lang werd er in het groote vertrek geen woord gewisseld.

Blijkbaar waren alle drie de mannen diep in gedachten verzonken en trachtten zij een oplossing van het raadsel te vinden.

Raffles was de eerste die weder sprak!

— Eindigden die wonderlijke harptonen tegelijk met de verdwijning van die witte vrouw?

— Neen, zij bleven nog geruimen tijd daarna voortduren.

— Hebt gij niet kunnen bepalen vanwaar het geluid kwam?

— Ik heb het gepoogd, maar zonder gevolg.

— Maar die gil? Waar kwam die vandaan? Uit het huis of daarbuiten.

— De gil werd, daarvan ben ik vast overtuigd, binnenshuis geslaakt.

— Het is een zeer zonderlinge geschiedenis, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij keerde zich weder van het venster af en hernam zijn plaats bij de tafel, waarop de oude bediende zooeven eenige ververschingen had neergezet.

— Hebben er zich nog andere verschijnselen voorgedaan, mijnheer Harrison? begon hij opnieuw.

— Een paar nachten achtereen hebben Hudson en ik een vreeselijk zuchten en steunen gehoord, afgewisseld door rauwe kreten om hulp. Het was alsof er een half dozijn menschen in doodsnood verkeerde. Bijna tegelijk sprongen wij overeind met te berge gerezen haren, en opnieuw onderzochten wij het geheele huis.

— En weder zonder enig resultaat?

— Zonder het minste resultaat.

— Nog iets?

— Wij hebben ook eenige malen een afzichtelijk monster langs de stammen van de boomen tot in de kruinen zien klimmen, en dat eerst nadat ook boeren uit den omtrek het gezien hadden, die echter dadelijk hals over kop de vlucht namen.

— Ja, daarvan heeft men mij verteld, zeide Raffles. Het was een monster, half aap, half beer, nietwaar? Met vuistgrootte, vreeselijke oogen.

— Juist, Mylord, en met die oogen staarde het hierheen, onafgebroken, en met een blik, die je het bloed in de aderen deed bevrozen, en al je zenuwen deed tintelen. Nooit zag ik zoo iets verschrikkelijks.

— Hoe vaak is dat gebeurd?

— Vier of vijf malen.

— Zijt gij nooit gewapend naar buiten gesnelde, ten einde te trachten het monster te vellen?

— Eenmaal heb ik mijn revolver gegrepen en ben naar buiten gevlogen. Ik heb het magazijn leeg geschoten op het monster — er klonk een vreeselijke lach, het was alsof er een verblindende bliksemstraal neerschoot — en toen was het on-dier verdwenen.

Eenigen tijd bleef het weder stil in het vertrek.

Toen zeide Raffles langzaam:

— Ik weet natuurlijk volstrekt niet wat dit is, maar ik moet zeggen, dat ik nog zelden zulk een geschiedenis gehoord heb.

Hij wachtte even en vervolgde toen haastig:

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Harrison, om aan niemand in de buurt te vertellen, dat mijnheer Brand en ik hier geweest zijn en dat gij

met ons over de spookverschijnselen gesproken hebt.

— Als gij dat verlangt — gaarne, Mylord.

— Het is voor ons onderzoek beter!

Raffles stak zijn gastheer de hand toe en zeide:

— Ik hoop, dat gij ons zult toestaan ons bezoek te herhalen. Wij houden zeer van dergelijke wonderbaarlijke dingen, al wil ik aanstonds toegeven, dat zij voor u zeer onaangenaam zijn.

Er vloog een bittere trek over het gelaat van den jongen man.

— Dat is misschien wat zwak uitgedrukt, Mylord! Zij vermoorden mij, en ik weet niet zeker of ik deze twee weken nog wel halen zal! Zooals ik reeds zeide, zijn mijn zenuwen nooit zeer sterk geweest, en de gebeurtenissen van de laatste dagen hebben mij vreeselijk aangegrepen!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT.

Raffles en Charles liepen langzaam langs den weg, die zich vóór het huis uitstreckte, terwijl Henderson met de auto volgde.

Bij de groep olmen aangekomen, bleef Raffles staan en bekeek de stammen één voor één met de grootste aandacht.

Na eenigen tijd zeide hij hoofdschuddend:

— Veronderstel eens, dat hier werkelijk een buitengewoon groote beer in deze boomen was geklommen — dan zouden wij toch de indrukken van zijn nagels moeten zien en daarvan valt niets te bemerken. De bast van de boomen is overal volkomen gaaf.

— Er was ook sprake van een aap, Edward!

— Het is waar, een aap heeft geen klauwen, maar toch....

Met de kin in de hand gesteund, bleef Raffles peinzend staan.

— Een wonderlijke zaak, bromde hij. Het is duidelijk, dat dit alles werkelijk zoo is geschied.

Daaraan valt niet te twijfelen. De vraag is dus slechts: waardoor worden deze verschijnselen veroorzaakt? Je kent mijn meening aangaande bovennatuurlijke verschijnselen, Charles, en ik moet je zeggen, dat de verklaring welke de boeren van deze dingen zullen geven, niet de mijne is. Kortom — ik geloof niet aan geesten. En aan spoken nog veel minder!

— Er zou dus een natuurlijke verklaring voor gevonden moeten worden?

— Ja, en ik zal ze vinden! riep Raffles met ontbare geestkracht uit.

Hij wendde zijn blik om zich heen, totdat die eindelijk gevestigd bleef op den vervallen toren van een ruïne, midden in het moeras gelegen, en schuin achter Marsh Hall.

— Dat is immers het oude kasteel van de graven van Kent? vroeg Raffles, terwijl hij op de ruïne wees, die ongeveer een half uur loopens afstand was gelegen.

— Ja, maar er woont niemand, antwoordde Charles, dat zou trouwens volkomen onmogelijk zijn, want het dak is overal verdwenen, zooals je zelfs van hier kunt zien, en er zijn zooveel gaten in de muren, dat de wind overal vrij toegang heeft.

— Ja, dat meen ik mij te herinneren, zeide Raffles peinzend.

— Daarenboven is het zeer moeilijk het oude slot te naderen voor dengeen, die den weg niet zeer goed kent, want het ligt midden in het moeras.

— Heeft het dan geen waarde als bezienswaardigheid?

— Als er een breede weg heen leidde en men ruimte het puin een weinig weg, dan zou het oude slot zeker een attractie vormen voor den vreemdeling.

— Wij zullen het vandaag eens gaan bezoeken, zeide Raffles kortaf. Weet je het pad te vinden, dat daarheen voert?

— O ja, ik geloof, dat ik het zelfs wel in donker zou kunnen vinden.

— Zooveel te beter.

De beide mannen vervolgden zwiingend hun weg. Raffles scheen er niet aan te denken, dat Henderson nog altijd met de auto volgde.

Hij liep met het hoofd voorover gebogen en dacht blijkbaar met inspanning na.

Toen begon hij weder langzaam voor zich heen te praten:

— Ik zou wel eens willen weten, waarom die verschijnselen zich pas sedert eenige maanden voordoen. Is het de gewoonte van geesten en spoken, dat zij vacantie nemen en gedurende eenigen tijd niets van zich laten hooren? Ik heb altijd gemeend, dat zoo iets duurzaam was. Harrison zegt ten stelligste in zijn verklaring — de spookverschijningen zijn pas sedert een paar maanden begonnen. Nu is daar het vreemde testament van dien ouden Rutherby. Wat den man bezielde heeft, om een jongen man te veroordeelen tot een jaar eenzame opsluiting in dit sombere huis en in deze verlaten streek, mag Joost weten. Hij zegt dat hij het deed om zijn karakter te stalen, maar het blijkt nu juist een zeer verkeerde uitwerking te hebben gehad op de geestesgesteldheid van onzen jongen vriend.

— En die kamer? Wat zou er met die kamer zijn?

— Ik heb er geen flauw idee van. Maar in ieder geval is Harrison toch sterk genoeg gebleven, om de verleiding te weerstaan, de zegels te verbreken en die kamer binnen te treden.

— Ik denk dat de gedachte aan zijn meisje hem sterk maakt, zeide Charles.

— Maar zou die kamer soms in verband kun-

nen staan met de geheimzinnige verschijnselen?

— Het is mogelijk. Maar toch — de luiken van dat vertrek zijn steeds dicht en met ijzeren bouten voorzien, naar Harrison ons mededeelde, en de zegels zijn nog altijd ongeschonden.

Raffles scheen reeds niet meer te luisteren.

Hij stond stil en wierp een blik door de stammen van de olmen heen naar het vervallen kasteel, dat een onzegbaar somberen indruk maakte.

Zijn zwarte massa stak, den toren uitgezonderd, nauwelijks boven het eenzame moeras uit, en zelfs van hier kon men duidelijk de kraaien zien vliegen boven de gekartelde muren.

Eindelijk ontrukte Raffles zich aan zijn overpeinzingen, en trad op de auto toe.

— Wij zullen snel naar huis rijden, mijn jongen, en over een uurtje gaan wij het kasteel eens onderzoeken.

— Wat denk je daar dan toch wel te vinden? vroeg Charles verbaasd.

— Dat weet ik volstrekt niet, antwoordde Raffles kortaf. Misschien vind ik er wel in het geheel niets. Maar het kan toch goed zijn er eens heen te gaan.

De auto bracht hen spoedig weer naar het landhuis, en daar trokken de beide mannen andere kleederen aan, die minder in het oog zouden loopen.

Zij zagen er nu uit als eenvoudige toeristen, die zoo toevallig eens in de streek verdwaald waren geraakt, en daarvan gebruik wilden maken om het oude kasteel te bezoeken.

Met vluggen stap keerden zij weder terug naar het punt waar zij zooeven gestaan hadden.

— Nu moet ik alles aan jou overlaten, Charles, zeide Raffles glimlachend. Jij moet mijn gids zijn, want ik beken eerlijk dat ik den weg naar het oude slot niet zou weten te vinden.

Charles keek even om zich heen en riep toen uit:

— Ik weet het al! Bij gindschen wilg begint een klein zijpad, dat zich door het moeras heen kronkelt, en langs het kasteel voert.

— Op weg dan!

De twee vrienden zetten hun tocht voort, en na eenig zoeken had Charles het smalle, zandige pad gevonden, dat door het moeras leidde.

De zon stond nog hoog aan den hemel, toen zij, na ongeveer een half uur te hebben geloopt, de ruïne bereikten.

Ofschoon het midden op den dag was, en de zon alles met haar gouden licht overgoot, was de indruk van het verwoeste kasteel zoo mogelijk nog somberder dan zooeven uit de verte.

Rechts verhieven zich de brokkelige muren, hier en daar meer dan 2 meter dik, en op verscheidene

plaatsen groote gaten vertoonend die er misschien door zware kanonkogels in waren geslagen, en links reeds de plompe, vierkante toren op, nog bijna ongeschonden, met zijn plat dak, door kantelen omgeven en zijn kleine, smalle venstergaten.

De twee vrienden liepen eerst om het kasteel heen, waarbij zij nu en dan tot hun enkels in het drasland wegzakten, en daarop bleef Raffles wederom geruimen tijd in gedachten staan.

— Dat moet de ingang geweest zijn — en dat is zeker de plek, waar eertijds de ophaalbrug is geweest, zeide hij, eindelijk op een breede bres in den muur wijzend, waar eertijds waarschijnlijk de machtige uitvalspoort was geweest.

— Ja, het smalle pad loopt juist op die bres toe!

— Vooruit dan maar!

De twee mannen volgden het voetpad, dat thans enigszins begon te stijgen, en bereikten zoo den voet van wat eenmaal een sterk bolwerk was geweest.

Plotseling bleef Raffles staan, terwijl zijn blikken op den grond waren gericht.

— Wat is er? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Er is, dat er waarschijnlijk wel meer bezoekers hier komen — zie maar — daar vóór je zijn verscheidene voetstappen te zien!

— Je hebt waarachtig gelijk! riep Charles uit. Nu, misschien is het kasteel sedert verleden jaar wat meer in trek gekomen!

— Best mogelijk, hernam Raffles kortaf.

Hij beschouwde nogmaals nauwkeurig de voetstappen en klom daarna door de bres, wat niet zoo gemakkelijk ging, want zij lag vol los geraakte steenklompen en kalkgruis.

Charles volgde hem op den voet, en nu stonden de beide vrienden in wat eenmaal de binnenplaats van het kasteel was geweest.

Aan hun rechterhand waren de overblijfselen te zien van een ouden put, waarboven nog de verroeste, door den tijd half verteerde ijzeren overkapping te zien was.

Maar voor Raffles scheen dit geen aantrekkelijkheid te hebben, want hij stak addelijk de binnenplaats met groote stappen over, en richtte zijn schreden naar den toren.

Deze was van de binnenplaats gescheiden door een lage poort.

Het houtwerk was nog zeer stevig, en met sterke ijzeren bouten beslagen.

Raffles draaide aan de klink, in de verwachting dat de deur geopend zou zijn maar daarin bevond hij zich bedrogen.

Hij bukte zich en bekeek met de grootste nauwkeurigheid het roestige slot.

Toen haalde hij zijn lucifersdoosje te voorschijn

en nam er een lucifer uit welken hij in het gat van het slot stak.

Nadat hij het houtje eenige malen in alle richtingen had omgedraaid trok hij het weder uit het slot, bekeek het en liet het met een zonderlingen glimlach op zijn gelaat aan Charles zien.

— De lucifer is vet! riep Charles verwonderd uit.

— Juist, beste Charles!

Raffles bracht den lucifer aan zijn neus, rook er eenige malen aan, en vervolgde toen:

— Het slot is goed gesmeerd met gewone rijwielolie. Vind je dat niet bijzonder?

— Wel, ik kan niet anders denken, dan dat het kasteel geëxploiteerd wordt door iemand die het aan vreemdelingen laat zien, hernam Charles aarzelend.

— Denk je dat? Hoe komt het dan, dat die snuggere man er op dit oogenblik niet is, in den middag en in het hartje van den zomer? Waarom is het puin niet weggeruimd, zoodat men hier binnen kan treden zonder zijn half te breken. Waarom is er dan geen goede weg gebaad? En denk je nu werkelijk, dat er hier in Engeland een oud kasteel te kijk zou staan, zonder dat in de onmiddellijke nabijheid een jongen met een bak met chocolade of een koopvrouw met snuisterijen te vinden zou zijn?

— Die kunnen wel wegblijven, omdat het hier zulk een verlaten streek is, en omdat zij denken, dat er toch niemand komt.

— Laat ons dat een oogenblik aannemen. Maar dan blijft mijn eerste vraag toch onbeantwoord.

— Neen, Charles, er is geen sprake van dat dit kasteel zoo eensklaps als bezienswaardigheid geëxploiteerd wordt.

— Maar voor den drommel — wie heeft dat slot dan gesmeerd?

— Ja, als wij dat wisten....

Raffles had reeds de hand in zijn zak gestoken en er een bosje loopers uitgenomen.

— Deze instrumenten zullen ons thans te pas komen, zeide hij.

Hij stak een der loopers in het eeuwenoud slot en hoe voortreffelijk het ook was gemaakt, zoo kon het toch niet lang weerstand bieden aan de kundige hand van den gentleman-inbreker.

Na eenige oogenblikken sprong de schoot van het slot met een metalen geluid terug, en nu kon Raffles de deur openen.

De twee vrienden traden binnen.

Zij bevonden zich in een bijna zuiver vierkant vertrek, dat slechts schaarsch verlicht werd door de hooge, smalle, met spinnewebben overdekte venstergaten.

Aan de linkerzijde bevond zich een nog zeer goed herkenbare stookplaats, waarnaast twee nissen waren aangebracht, en aan de rechterzijde liep een steenen trap omhoog, die boven met een tweede deur was afgesloten, en daar een soort portaal vormde.

De vloer bestond uit roode tegels, door ouderdom en druk gebruik uitgesleten. Meubelen waren er in het geheel niet meer aanwezig.

Raffles had dit alles met een enkelen oogopslag gezien, en begon de trap te beklimmen, door Charles op den voet gevolgd.

Zij bestond uit 46 treden en was zeer steil, zoodat zij zich aan den muur moesten vasthouden.

De tweede deur bleek slechts met de klink gesloten te zijn.

Toen de beide mannen haar waren doorgestaan, bevonden zij zich in een smalle gang.

Een kleine wenteltrap van een vijftal treden bracht hun tegenover een derde deur, die toegang bleek te geven tot een tweede vertrek van den toren, boven het eerste gelegen.

Het gelek volkomen op het vertrek gelijkvloers, behalve dat de trap van hout was, die in de zoldering leek te verdwijnen door een klein vierkant luik.

Raffles bekeek de treden met de grootste aandacht en zeide na eenigen tijd hoofdschuddend:

— Er staan hier voetstappen in het stof op de treden. De bezoekers zijn dus ook hier geweest. Wij zullen eens zien, waar die trap ons heen voert.

Niet zonder eenige moeite beklommen de beide mannen de steile, houten trap, die nu en dan bedenkelijk kraakte en bereikten door het vierkante zoldergat het vlieringvertrek van den toren.

De vloer was hier van hout en op sommige plekken kon men door de eiken balkenlaag heen het daaronder gelegen vertrek zien.

Deze zolderkamer ontving haar licht door verscheidene tamelijk breede spleten, in schuine nissen aangebracht.

Raffles trad snel op een dier nissen toe, en slaakte een onderdrukten kreet.

Charles kwam snel toelopen, en wierp op zijn beurt een blik naar buiten.

— Marsh Hall! riep hij uit. Men kan het huis hier zeer duidelijk zien!

— Het huis — en de olmen, Charles!

— Maar — wat heeft dat alles te beteekenen? Waarom breng je me hier? Waar denk je eigenlijk aan?

— Voorloopig aan niets anders, dan aan het feit, dat men door deze spleten het huis van Harrison zeer goed kan waarnemen, dat dit slot zoo eenzaam ligt, dat niemand het in zijn hoofd zal

krijgen dit slot te bezoeken, en dat men het slot van de poort heeft geolied.

— Dat alles is ontwijfelbaar zoo, Edward, maar wat heeft het met de spookverschijningen te maken?

— Misschien meer dan je denkt, mijn jongen! antwoordde Raffles op eigenaardigen toon. Wij zullen dezen toren eens nauwkeurig onderzoeken.

— Wat valt er te onderzoeken? Wij hebben alle vertrekken gezien, en er is mij niets bijzonders opgevallen.

— Wij hebben de vertrekken gezien, Charles, maar wij hebben ze niet bekeken. Daar is een groot onderscheid tusschen. Laten wij maar eens beginnen met dit vertrek, dat het hoogste is.

— Dat is waar, maar het dak dan?

— O ja, er is nog een plat dak boven ons hoofd, maar ik heb reden om mij daar nu liever niet te vertoonen, daar wij scherp tegen de lucht zouden afsteken, wat mijlen in het rond te zien zou zijn, en bovendien geloof ik niet, dat wij daar iets bijzonders zouden vinden. Wij zullen dus maar beginnen met dit vertrek.

Raffles begon zijn rondgang, en Charles volgde hem zwiingend met den blik.

Plotseling stond Raffles stil en nam iets van den grond op.

— Heb jij hier een sigaret aangestoken? vroeg hij.

— Neen.

— Ik ook niet — dus dan moet deze half verkoelde lucifer hier door iemand anders zijn neergeworpen! Vind je die redeneering al te gewaagd?

— Neen, antwoordde Charles lachend, we zullen tenminste maar niet aannemen, dat die lucifer hier is binnengewaid door een van die schietgaten. Maar ik kan niet vinden, dat het iets anders bewijst, dan dat hier vóór ons andere menschen zijn geweest. Daar steekt toch niets kwaads in?

— Dat hangt er natuurlijk heelemaal van af, wie die andere menschen zijn, beste Charles!

Hij had het stukje lucifer weder weggeworpen, en wierp zich nu op de knieën om den vloer met de grootste aandacht te onderzoeken.

Nadat hij zoo tien minuten had rondgekropen, riep Charles uit:

— Wil je me eens zeggen, Edward, wat je daar nu eigenlijk zoekt?

— Ik zoek naar het uiteinde van een electrischen draad, mijn jongen, als je het weten wilt, antwoordde Raffles bedaard.

Charles liet een kreet van verbazing hooren.

— Een electrische draad? Heb ik je goed verstaan? Zoek je een electrische geleiding in dien ouden toren?

— Ja — en hier heb ik haar al! antwoordde

Raffles kalm.

In een oogwenk was Charles naast hem en wierp zich op zijn beurt op de knieën.

Raffles wees op een zeer klein glinsterend stukje koperdraad, nauwelijks een centimeter lang, dat in een hoek van het vertrek door een reet van een plank kwam kijken.

Voor iemand die er niet met opzet naar gezocht had, zou het stellig verborgen zijn gebleven.

Raffles trok een weinig aan het koperdraad, met behulp van een buigtangetje en nu kwam het uiteinde van een koperen geleidingsdraad te voorschijn, omwikkeld met canvas en gummi.

— Wat heeft dat in 's hemelsnaam te betekenen? vroeg Charles. Hoe komt die draad hier?

— Hij is hier waarschijnlijk niet bij wijze van een paddestoel uit den grond geschoten, beste Charles, antwoordde Raffles spottend. Het is het eigenaardige van een electrischen draad, zooals trouwens van iederen anderen draad, dat hij niet alleen een einde, maar ook een begin heeft. Het einde zie je hier, en het begin zullen wij waarschijnlijk in den kelder moeten zoeken.

— En het nut van dien draad?

Raffles schudde het hoofd, en keek Charles verwijtend aan.

— Houdt het mij ten goede, Charles, de lange

wandeling in de zon schijnt je geen goed gedaan te hebben.

Een electrische geleidingsdraad kan slechts dienen voor deze drie dingen — overbrenging van kracht, van geluid en van licht! De kracht schakel ik uit — blijft over het licht en het geluid.

— Maar mijn hemel — die simpele draad is toch immers tot niets nut?

— Dat merk je daar zeer snedig op, mijn jongen, zeide Raffles droogjes. Als men een electrischen telefoondraad hecht, en daarbij vergeet aan het eene eind een telefoonjuffrouw en aan het andere eind een telefoontoestel te plaatsen, dan erken ik dat het nut van zulk een draad problematiek is. Ik durf echter wel verzekeren, dat we aan het begin van dezen draad een zeer sterke accumulator zullen vinden.

— Uitstekend. En dit uiteinde?

— Het toestel dat er bij aansluit, wordt waarschijnlijk altijd meegebracht door de menschen die hier des nachts een bezoek brengen!

— Waarom des nachts?

— Omdat daar in dien hoek kaarsvlekken op den grond liggen.

— En wat is het voor een toestel dat op dezen draad wordt aangesloten?

— Het projectie-toestel van een cinematograaf.

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne**

HOOFDSTUK VI.

EEN SPOOR.

Charles keek Raffles met open mond aan.

— Geloof je dat werkelijk?

— Ik ben er van overtuigd!

— En waarom staat dat toestel hier dan niet op het oogenblik?

— Omdat de menschen, die hier voor spook komen spelen er natuurlijk op verdacht moeten zijn, dat hier wel eens een vreemdeling verdwaald kon raken, die op de een of andere manier in den toren wist te komen, en die dan zeker het toestel zou ontdekken, wat voor hen minder aangename gevolgen zou hebben, omdat dit natuurlijk aanstonds zou uitlekken, en hierdoor het geheim van de spookverschijningen zou worden opgelost.

— Waar bevindt zich het toestel dan nu, volgens jou?

— Ik denk ook in den kelder. Het is misschien moeilijk, dat onderaardsche gewelf te ontdekken, maar wij zullen de moeite er toch voor over moeten hebben.

— En geloof je dat er een toestel bestaat dat zoo krachtig is, dat het een beeld kan werpen over een afstand van een half uur gaans?

— Ten eerste is de afstand in rechte lijn gemeten, veel korter — nauwelijks de helft, en ten tweede is het zeer wel mogelijk met een tele-objectief op verre afstanden een beeld te projecteren, dat aan scherpte niets te wenschen laat, maar dat men ook zoo scherp kan maken, als men zelf maar verkiest.

— Maar het projectie-scherm, Edward? riep Charles uit.

— Kun je je een beteren achtergrond denken, dan het donkere loof van de boomen?

— Maar dat is toch niet wit? Ik heb steeds gemeend, dat men voor projectie een zuiver wit scherm noodig had!

— In het algemeen gaat dat ook op, en voor de gewone films is zulk een doek ook zeker noodzakelijk, maar stel nu eens, dat men in plaats van een positieven film een negatieve projecteerde —

dat wil zeggen, dat alle witte gedeelten van de film zwart en de zwarte wit zouden zijn — geloof je ook niet dat men dan juist met een gitzwart scherm beter zou uitkomen?

— Je hebt gelijk! Alleen zou de geprojecteerde negatief-film ook een negatief beeld geven.

— Dat spreekt van zelf! Maar dat doet er niets toe, als men daar van te voren op rekent. Het is zeer wel mogelijk, dat men op een donkeren achtergrond een zeer helder beeld projecteert van een wandelende vrouw, die in dit bijzonder geval misschien wel een man is geweest!

— Alles wat je daar zegt verbaast mij ten hoogste, Edward! riep Charles uit. Want als het waar is wat je vermoedt, dan moeten wij aannemen, dat hier een of ander boos opzet in het spel is!

— Welnu, dan nemen wij dat aan!

— Alles goed en wel — maar welk doel wordt er dan nagestreefd?

— Het doel om Harrison binnen het jaar gek te maken van ontzetting, of hem door angst te doden, of hem althans zulk een schrik aan te jagen, dat hij binnen den bepaalden termijn het spookhuis ontvlucht, en aldus zijn kans op de erfenis verloren ziet gaan!

— Maar dat zou een laaghartige schurkenstreek zijn.

— Ja, het is niet bepaald discreet, ging Raffles laconiek voort. Maar je zult mij moeten toestemmen, dat het middel niet zoo slecht gevonden is. De kerels die het toepassen, moeten geweten hebben, dat Harrison geen sterke zenuwen had, en daarop hebben zij hun plannen opgebouwd.

— Ik neem nu op jouw gezag aan, dat die spookverschijningen inderdaad op deze wijze tot stand werden gebracht — maar hoe verklaar je dien vreeselijken gil — die afgrijselijke zuchten en dat gekreun?

— Daar zal ook wel een oplossing voor te vinden zijn, mijn jongen, zeide Raffles. In ieder

geval begrijp ik nu wel waarom de verschijningen niet reeds een paar maanden eerder begonnen — de schurken hadden minstens een maand noodig om hun installatie gereed te maken, en de noodige draden te leggen.

— Maar, Edward, herinner je je wel, dat het op Marsh Hall ook reeds spookte ten tijde van den ouden Rutherby?

Raffles haalde medelijdend de schouders op.

— Dat zullen wel de gewone boerenspoken zijn geweest, antwoordde hij geringschattend. Daaraan zullen we nu maar niet al te veel waarde hechten. Laat ons liever weer naar beneden gaan, en zien waarheen de draad ons brengt.

De twee mannen daalden de houten trap weder af, maar de elektrische draad was zoo goed verborgen, dat zij hem niet konden ontdekken.

Toch was het duidelijk, dat hij door de zoldering heengevoerd moest zijn en langs den muur omlaag geleid.

Maar eindelijk ontdekten zij hem toch weder gelijkvloers.

Het is waar dat hij bijna niet te onderscheiden was van het grijze gesteente, daar ook de gummimantel van donker-grijze kleur was.

Midden in het vertrek stampte Raffles op den vloer.

Hij klonk hol!

Maar hoe de twee mannen ook zochten, zij konden volstrekt geen toegang naar den kelder ontdekken.

— En toch moet die er zijn! riep Raffles ongeduldig uit, de draad verdwijnt daar in den grond, daar in gindschen hoek — en de kelder is hier onder onze voeten, daaraan valt niet te twijfelen.

— Misschien is de ingang ergens buiten?

— Het is mogelijk — wij zullen eens gaan zien. Het klinkt zelfs niet onwaarschijnlijk, want ik geloof dat dit vertrek een woonkamer was en daar had men meestal geen kelderingangen.

De twee mannen verlieten den toren weder door de lage poortdeur, en zetten hun onderzoekingen nu aan den buitenkant van den toren voort.

Telkens met den voet stappend, liepen zij ieder een andere richting om den toren heen, totdat Raffles in zijn wandeling gestuit werd door een luiden kreet van Charles Brand.

Hij keerde op zijn schreden terug en vond den jongen man druk bezig met aarde en zand weg te ruimen van een vermolmd houten luik, dat er geheel door bedekt was.

Slechts met vereende krachten slaagden de twee mannen er in, daar zij geen werktuigen hadden meegebracht, het luik op te lichten.

Zij daalden een smalle steenen trap af, en kwamen vervolgens in een kelder, hol en ruim, waar het zoo donker was als de nacht, daar zich hier geen enkel venster bevond.

Maar beide vrienden hadden hun elektrische zaklantaarns doen ontgloeien en bij het licht daarvan ontwaarden zij een compleet projectie-toestel, dat door een wit laken bedekt was, waarschijnlijk om het tegen stof en roest te bewaren.

Op een wrakke houten tafel stond een ronde doos van zwart gelakt blik.

Raffles opende haar en nam er een rol film uit, welke hij voorzichtig een klein eind afwikkelde, terwijl hij den celluloid-band tegen het licht hield.

— Je ziet dat ik gelijk had, Charles, zeide hij glimlachend. Daar is onze Witte Vrouw!

— Waarachtig! Nu, ik moet zeggen, dat het schrander bedacht is!

— Ontegenzeggelijk! Het is een schurkenstreek — maar het is een meesterlijke schurkenstreek! En laat ons nu eens verder zien! Daar hebben wij als ik mij niet vergis, het instrument dat de gilende tonen in de woning van onzen jongen vriend verwekt.

Raffles wees op een zonderling gevormd werktuig, dat in een hoek van den kelder stond, en er wel eenigszins uitzag als een blaasbalg in vereeniging met een zeer klein orgel.

De beide mannen traden er op toe, en Raffles liet het licht van zijn zaklantaarn op het wonderlijke voorwerp schijnen.

— Het lijkt wel wat op een toetsenbord van een piano of een orgel, zeide hij peinzend. En ook dit ding is door een draad verbonden met — ja, met wat? Dat zouden wij alleen kunnen zien als wij ons nogmaals naar het spookhuis begaven! Daar, aan het andere uiteinde van den draad zullen wij de oplossing van het raadsel wel vinden! Kijk, daar staat de accumulator en daaraan kan de draad verbonden worden, als het spel begint!

Raffles nam den draad van den grond, bevestigde het uiteinde aan een der klemschroeven van den accumulator en maakte contact.

Daarop drukte hij op een der toetsen van het instrument en zeide toen tot Charles, die verbaasd had toegekeken:

— Als Harrison nu thuis is, dan heb ik hem zeker flink aan het schrikken gemaakt, maar het ging niet anders — ik moet weten, of ik goed gezien heb!

— En als dat zoo is?

— O, de rest is kinderspel! Wij zullen die heeren dan wel eens overvallen of op een andere wijze onschadelijk maken! Waarschijnlijk hebben wij hier te doen met een familielid van den jongen

student, die aast op de nalatenschap. Ik erken echter, niet te weten, hoe hij achter de bepalingen van het testament is gekomen, natuurlijk aannemend, dat Harrison die nog aan niemand vóór ons heeft medegedeeld.

Raffles maakte den draad weder los, legde alles zorgvuldig op zijn plaats en daarop verlieten de beide vrienden den kelder door het luik, hetwelk den eenigen ingang scheen te vormen.

Zij bedekten het opnieuw met aarde en zand, zoodat niemand zou kunnen zien, dat daar zoeven nieuwsgierigen waren geweest, en keerden vervolgens op hun schreden terug.

Spoedig bereikten zij den landweg, dien zij volgden, totdat zij „Marsh Hall” waren genaderd.

Zij lieten zich door den ouden bediende bij Harrison aandienen, en eenige oogenblikken later stonden zij weder tegenover den jongen student, op wiens bleek gelaat een uitdrukking van verbazing en schrik lag.

— Ik ben blij, dat gij gekomen zijt, mylord! riep hij uit, terwijl hij met uitgestrekte hand op Raffles toetrad. Gij zult het misschien niet willen gelooven, maar zoeven op klaarlichten dag hoorden Hudson en ik dien vreeselijken gil, waarvan ik u gesproken heb!

— Ik geloof het integendeel aanstonds, mijnheer Harrison, antwoordde Raffles glimlachend, want — ik was het zelf, die den kreet liet weerklinken!

Harrison wierp Raffles een blik vol ongeloof toe.

Er vertoonde zich een roode vlek op zijn bleeke wangen en hij riep uit, terwijl hij haastig eenige schreden op Raffles toetrad:

— Gij drijft den spot met mij, mylord!

— Volstrekt niet, mijn waarde Harrison! De kreet dien gij zoeven gehoord hebt, werd op een half uur gaans van hier geuit!

— Dat is!... Maar hoe heb ik hem dan hier kunnen vernemen? riep Harrison opgewonden uit.

— Zeer eenvoudig — door middel van de electriciteit! Ik behoef u toch zeker niet te zeggen, welke wonderen men reeds door die geheimzinnige macht tot stand heeft weten te brengen?

— Dus — iets als een gramfoon?

— Zooiets! Het heeft echter eerder meer van een telefoon! Hier in huis moet zich ergens een sirene bevinden, zooals men vaak aan boord van de groote zeeschepen aantreft, ten einde daarmede seinen te geven als er mist heerscht!

— Maar ik heb zulk een toestel hier nooit gezien hernam Harrison.

— Dat wil nog niet zeggen, dat het er niet is! hernam Raffles kalm. Het is goed verborgen, dat is alles!

— Maar dat zou dan gedaan moeten zijn, terwijl

ik hier in huis was — dat is toch onmogelijk!

— Wel als men u had gezegd, met welk doel men kwam! Maar niet als men u bedrogen heeft door het bijvoorbeeld te doen voorkomen dat hier het een of ander moest worden hersteld!

— Wacht eens! riep Harrison plotseling uit, terwijl hij zich voor het hoofd sloeg. Nu herinner ik mij eensklaps, dat er eenige maanden geleden hier in huis werklieden zijn geweest die beweerden, dat er iets niet in orde was met de electricische leiding!

— Daar ziet gij het zelf! Die arbeiders hebben natuurlijk niets uitstaande gehad met de electricische centrale, maar hebben hier snel en handig de sirene geplaatst, welke u zooveel schrik heeft aangejaagd — zooals zij trouwens velen anderen zou hebben gedaan. Wilt gij ons niet eens naar de plek brengen, waar die zoogenaamde werklieden gewerkt hebben?

— Gaarne, mylord! Ik moet u evenwel zeggen, dat ik van dit alles niets begrijp! Het is mij alsof ik droom! Waartoe deze sinistere grap? Waarom bracht men dat toestel hier in huis? Wie waren de mannen die het gedaan hebben?

— Een grap is het allesbehalve, mijnheer Harrison! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Weet gij wat het doel was? Hebt gij het zelf nog niet begrepen? Men wilde u dooden door schrik! Dat is alles — en het is zeker schurkachtig genoeg!

Harrison wankelde en drukte de hand op het hart.

— Mij dooden? O, als het nog slechts een paar dagen geduurd had — ik geloof dat zij er in geslaagd zouden zijn, Mylord! Maar wie zijn dan toch die ellendelingen die mij naar het leven staan.

— Dat kan ik u niet zeggen, maar gij zult dat wel beter weten dan ik. Bedenk u eens, of gij geen familieleden hebt, die, indien gij er niet waart, aanspraak zouden kunnen doen gelden op de nalatenschap van uw oom!

Harrison begroef het hoofd in de handen en verzonk in diep gepeins.

Toen hief hij eensklaps zijn gelaat op en riep uit:

— Er kan maar één man zijn, die in aanmerking zou komen voor de erfenis als ik er niet meer was!

— Hoe is zijn naam?

— Reginald Buxmore. Hij is een neef van mij.

— Kent gij hem persoonlijk?

— Ik heb hem slechts eenige malen ontmoet. Onze karakters pasten in het geheel niet bij elkander.

— Maar zoudt gij hem weder kennen als gij hem terug zaagt?

— O ja — dat is zeker!

— Kunt gij u voorstellen, hoe het mogelijk is,

dat hij kennis heeft kunnen dragen van den inhoud van het testament?

— Neen. Ik weet zeker, dat ik er met niemand over gesproken heb dan met mijn verloofde.

— Durft gij te verzekeren, dat zij er met niemand anders over heeft gesproken? drong Raffles aan.

— Daarvoor zou ik mijn hand wel in het vuur durven steken!

— Dan moet het uitgelekt zijn ten kantore van den notaris! riep Raffles uit. Een andere mogelijkheid bestaat niet!

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Hoe is de naam van uw notaris als ik vragen mag?

— Bratby.

— Kent gij zijn bediende?

— Hij heeft een knecht, Brigman geheeten, die reeds tallooze jaren in zijn dienst is, en wiens trouw boven iederen twijfel verheven is.

— Maar de klerken?

— Daaromtrent kan ik u natuurlijk niets mededeelen.

— Heeft notaris Bratby een groot personeel?

— Ik geloof vijf of zes man.

— Dan acht ik het bijna zeker, dat een van die klerken misbruik van vertrouwen heeft gepleegd, de voorlezing van het testament heeft afgeluisterd, en daarvan mededeeling heeft gedaan aan uwen bloedverwant, dien hij door een of ander toeval kende!

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES NEEMT MAATREGELEN.

Harrison bleef eenige oogenblikken onbewegelijk staan en barstte toen uit:

— Als het is zooals gij gelooft, Mylord, dan wordt hier een schurkenstreek gepleegd, zooals er niet laaghartiger en sluwder te bedenken is.

— Dat ben ik volkomen met u eens, mijnheer Harrison! zeide Raffles ernstig. Het is een moord in koelen bloede, en met verijnde wreedheid be-raamd. De schurken rekenden op uw zwak zenuw-gestel, dat door te ingespannen studie geleden had en geloofden dat zij u wel aan den rand van den waanzin zouden brengen, of misschien „de verboden kamer” zouden doen binnengaan, om aan alles een einde te maken, in welk geval het vermogen u voor altijd zou ontgaan. En als de eenzaamheid en de ontzetting u wellicht gedood zou hebben, dan zou die Reginald Buxmore, uw neef, het veld vrij hebben gehad.

Harrison knikte eenige malen zwijgend achter elkander.

— Zoo zal het gegaan zijn, zeide hij op doffen toon. En zegt ge mij nu eens, Mylord, hoe gij hier achter zijt gekomen?

— Ik wil u niet langer in onzekerheid laten, mijn waarde Harrison, antwoordde Raffles glim-lachend.

En nu deelde hij den jongen student zijn bezoek aan den toren mede, in gezelschap van Charles Brand, en de ontdekkingen welke hij daar gedaan had. Harrison had met de grootste aandacht toe-geluisterd, en het was alsof er een zware druk van zijn ziel en zijn hersens werd opgeheven.

Hij greep de hand van Raffles en drukte ze krachtig, terwijl hij aangedaan uitriep:

— Gij hebt mij het leven gered, Mylord. Nu achteraf beschouwd, zou ik er misschien om kunnen lachen, maar ik kan u verzekeren, dat het, in een-zame winternachten, als de storm om het huis giert, vreeselijk is om zulke dingen te zien en te hooren, vooral als ons zenuwgestel toch reeds ge-schokt is.

— Ik kan mij dat zeer goed indenken, waarde Harrison, gaf Raffles te kennen, terwijl hij zijn hand op den schouder van den jongen man legde, en laat ons nu eens zien, wat de schurken hier hebben uitgevoerd.

Harrison geleidde de beide bezoekers het vertrek uit, een holle met roode tegels bekleede gang door en een steenen trap af naar een kleinen kelder.

— Hier zijn zij aan het werk geweest, die ge-waande electriciens, Mylord! zeide hij. Daar op die plank staan de kastjes met de batterijen voor de verschillende electricische schellen, voor de tele-foon en nog eenige andere voorwerpen.

Raffles zeide niets, maar nam een ladder en zette die tegen een der muren, zoodat hij bij de plank kon komen, die niet ver van de zoldering tegen den wand was bevestigd.

Hij opende een voor een de kasten, welke de elementen omsloten, en riep al spoedig zegevie-rend uit:

— Hier heb ik al waar ik naar zocht! Het is zooals ik dacht — een misthoorn die voor de gelegenheid een weinig verbeterd is, en die waar-schijnlijk een hooger en nog sterkeren klank voortbrengt dan de gewone scheeps-sirenes. De wanden van het kastje zijn doorboord, zoodat de klank ongehinderd naar buiten kan doordringen; door in den toren op verschillende knoppen te drukken, kon men dit instrument laten gillen, dreu-nen, en hardverscheurende zuchten doen slaken.

— Die duivels, riep Harrison woedend uit, ter-wijl hij de vuist schudde tegen een denkbeeldigen vijand.

Raffles had het kastje weder gesloten en kwam nu de ladder af.

Hij bleef een oogenblik midden in den kelder in gedachten verdiept staan en riep toen uit:

— Nog nauwelijks veertien dagen scheiden u van het fatale tijdstip en ik ben er van overtuigd, dat de ellendelingen alles in het werk zullen stellen om alsnog hun plan te doen slagen. Lukt het niet om u hier voor dien tijd weg te krijgen, dan zullen zij wellicht een ander middel beproeven, een middel dat meer rechtstreeks op het doel afgaat. Gij be-grijpt mij zeker wel?

— Ik begriip u maar al te goed, Mylord! ant-woordde Harrison op bitteren toon. Het is hier een verlaten streek, ik ben alleen met een bediende — het moet niet zoo moeilijk vallen mij uit den weg te ruimen. Het moeras is dichtbij — het is zeer diep, en die daarin verzinkt — dien vindt men

nimmer meer terug! Maar wat kan ik tegen zulk een aanslag doen, Mylord?

— In de eerste plaats moet gij de grootste voorzichtigheid in acht nemen, en ten tweede moet gij onze hulp aanvaarden, mijnheer Harrison.

— Wat bedoelt gij, Mylord? riep Harrison uit. Wilt gij zeggen, dat gij uw leven in de waagschaal zoudt stellen om een onbekende bij te staan?

— Het zal zulk een vaart niet loopen, mijnheer Harrison, antwoordde Raffles glimlachend. En een onbekende zijt gij toch niet voor mij, want ik ben een buurman van u! Uw zenuwen zijn geschokt, maar de onze zijn gelukkig volkomen in orde, en ik verzeker u dat wij die schelmen een hartige ontvangst zullen bereiden in geval zij mochten wagen, zich hier te vertoonen, misschien niet aanstonds met het doel u te dooden, maar dan toch om in de geheimzinnige kamer door te dringen, in de hoop, dat zij daar wel iets zouden vinden, wat hen voor hun moeite rijkelijk zou beloonen.

— Maar gij spreekt van die schurken voortdurend in het meervoud, Mylord! Ik weet echter zeker dat alleen mijn neef Buxmore het eerst in aanmerking zal komen voor de erfenis van mijn oom Rutherby!

— Dat is zeer wel mogelijk, mijnheer Harrison, maar iets dergelijks kan een man alleen niet tot stand brengen! Is uw neef bijgeval electricien?

— Neen, hij is geneesheer!

— Dan is het begrijpelijk, dat hij een ander in den arm heeft genomen, iemand die hem kon helpen bij de tenuitvoerlegging van zijn plan, en misschien is het niet onmogelijk, dat ook de klerk in het complot is, ofschoon ik het waarschijnlijker acht, dat uw neef dien ontrouwen schobbejak aanstonds met een flink bedrag zal hebben weggezonden. Bij dergelijke dingen betreft men nooit teveel getuigen, en een oud spreekwoord zegt: „dat veel varkens de spoeling dun maken.” Het zal werkelijk kinderwerk zijn de schurken onschadelijk te maken in geval zij zich ter elfder ure in dit huis zouden wagen. Als gij het noodig acht, kunt gij trouwens de laatste drie dagen elders uw intrek nemen. Als ik mij niet vergis, staan de bepalingen van het testament toe, drie achtereenvolgende dagen weg te blijven, of veertien dagen in het geheel.

— Ik ben hier maar enkele dagen weg geweest, Mylord, antwoordde Harrison eenvoudig.

— Welnu, mijnheer Brand en ik kunnen voor u getuigen, als gij soms mocht willen vertrekken. Ik ken notaris Bratby vluchtig, en ik denk dat mijn getuigenis hem ruimschoots voldoende is. Is hij u wel eens komen opzoeken?

— Herhaaldelijk, Mylord, en steeds onverwacht. De goede oude heer liet het mij niet blijken, maar

ik begreep zeer goed, dat hij het zijn plicht achtte zich nu en dan met eigen oogen te overtuigen, dat ik mij aan de bepalingen van het testament hield.

— Dat is van zijn standpunt niet geheel en al onvergeeflijk, mijn waarde heer Harrison, zeide Raffles glimlachend. Wij spreken dus af, dat gij ons vertelt, als gij u niet in staat gevoelt de laatste moeilijke dagen vol te houden!

— Nu gij mij uw hulp hebt aangeboden, Mylord, ben ik een geheel ander mensch geworden! riep Harrison uit. Ik denk er niet aan om weg te gaan, en ik zal hier nu rustig de komst afwachten van notaris Bratby, die op den laatsten dag van den termijn hier zal verschijnen, om de geheimzinnige kamer te ontzegelen.

— Zoo mag ik het hooren! hernam Raffles. Wij kennen nu de plannen van die heeren, en wij zullen ze verijdelen, dat verzeker ik u!

— Maar zouden wij mijn neef niet aanstonds kunnen laten arresteren? vroeg Harrison.

— Dat zou moeilijk gaan, mijn waarde, want op het oogenblik hebt gij nog volstrekt geen bewijzen tegen hem. Ik weet zelfs niet eens of iets dergelijks wel strafbaar is? Hij zou er zich natuurlijk mee kunnen afmaken met te zeggen, dat hij slechts een grap had willen uithalen. Daarenboven betwijfel ik of ooit iemand hem des nachts naar den toren heeft zien gaan. De streek is hier zeer verlaten en nooit waagt zich iemand zonder noodzaak in het moeras.

— Dat is waar — daaraan had ik niet zoo spoedig gedacht, mompelde Harrison. Wat zullen wij dan doen, Mylord?

— Wij zullen ons eerst een paar nachten in hinderlaag leggen bij den toren, en trachten of wij uw lieven neef en zijn medeplichtigen niet kunnen overvallen. De justitie zou dan maar moeten uitmaken, of hun misdrijf in de termenn van de wet valt. Gij zult dan echter niet alleen zijn, want met uw goedvinden, zou ik hier mijn chauffeur James willen laten, een reus van een kerel, die het wel tegen tien man opneemt! Als uw neef werkelijk voornemens is om hier binnen te treden, dan hoop ik voor hem, dat hij niet in de handen van mijn chauffeur valt, want anders zou ik voor zijn ribben en hals ten zeerste vreezen.

Weder stak Harrison Raffles de hand toe en zeide op een toon van innige dankbaarheid:

— Ik weet niet hoe ik u mijn erkentelijkheid moet betuigen. Gij hebt werkelijk een geheel ander mensch van mij gemaakt. Ik gevoel mij zoo vroolijk en opgewekt als in geen maanden! Nu pas begrijp ik, hoe zeer mijn geheele gestel leed onder deze geheimzinnige verschrikkingen!

— Het heeft niets te beteekenen, mijn waarde

Harrison, riep nu Charles lachend uit. Ik verzeker u dat Mylord verzot is op dergelijk hulpbetoon, en ook ik ben niet afkeerig van een klein avontuurtje.

— Zou ik u niet naar den toren kunnen vergezellen, mijne heeren? vroeg de jonge student. Ik moet u zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben naar de inrichting van het toestel, waar gij mij zooeven een beschrijving van hebt gegeven.

Raffles dacht een oogenblik na alvorens hij antwoordde.

— In dat geval zou mijn chauffeur hier geheel alleen moeten blijven. Hebt gij daar iets tegen?

— Niet in het minst, Mylord, antwoordde Harrison haastig. Hij is uw bediende en ik ben er dus van overtuigd, dat hij mijn huis evengoed zal bewaken, alsof het het zijne was.

— Dat hebt gij daar goed gezegd, mijnheer Harrison. Zoo is het inderdaad. Gij zoudt gerust het geheele vermogen van Engeland in een kistje kunnen doen en hem ter hand stellen, met bevel er een week op te passen. Hij zou niet slapen, niet eten en niet drinken als het noodig was en gij zoudt hem acht dagen later als een trouwen waakhond bij het geld terugvinden.

— Dan houden wij dit voor afgesproken, Mylord! hernam Harrison. Wij betrekken met ons drieën de wacht op den toren en uw chauffeur blijft hier om eventueele inbrekers te ontvangen!

Er vertoonde zich een eigenaardig glimlachje om de lippen van Raffles toen hij zeide:

— Juist mijnheer Harrison, dat is hem wel toe vertrouwd, daarvan ben ik zeker. Wij zullen nu vertrekken, want wij mogen uw neef niet laten merken, dat wij het met elkander eens zijn, anders zou ons plannetje om hem te vatten, misschien in duigen vallen, en dat zou werkelijk jammer zijn. Wij zullen dus nu vertrekken, en komen vanavond terug om u af te halen. Hoe minder men ons overdag samen ziet, hoe beter, want in deze weinig bewoonde streek lekken zulke dingen dadelijk uit. Ik kan u echter volstrekt niet beloven, dat wij vannacht iets ontdekken, omdat het pas weinige dagen geleden is, dat er iets is voorgevallen en misschien zal ons geduld wel op een zware proef worden gesteld.

— Ik verzeker u dat mijn geduld onuitputtelijk is, Mylord, riep de jonge man hartstochtelijk uit. Ik geloof dat ik in staat zou zijn, dien ellendigen Buxmore met eigen hand te wurgen.

— Ik kan mij in uw geestestoestand zeer goed indenken, mijnheer Harrison, maar als het kan moesten wij de straf van den misdadiger liever aan het gerecht overlaten — natuurlijk vooropgesteld, dat zijn misdrijf in de termen van de wet valt.

— Het klinkt niet Christelijk, Mylord, maar dat hoop ik van harte! riep Harrison woest uit. Het had niet veel gescheeld, of de schurk had mij aan den rand van het graf gebracht.

— Wij zullen het hem wel betaald zetten, mijnheer Harrison! riep Raffles uit.

◆

Wie niet sterk is, moet . . . . . een Dubec nemen!

◆

HOOFDSTUK VIII.

DE BEDRIEGERS BEDROGEN.

Het was omstreeks 10 uur in den avond, toen Raffles en Charles zich weder naar Marsh Hall begaven, ditmaal vergezeld door Henderson, ten-einde den jongen student te gaan afhalen voor de nachtelijke onderneming.

Het was tamelijk koud, en zij moesten zich dik kleeden, omdat er een gure wind stond, die vooral boven op den toren voelbaar zou zijn.

— Zou ik een wapen bij mij steken, Mylord? vroeg Harrison toen de mannen op het punt ston-

den weg te gaan.

— Als gij een goede revolver hebt, zou ik die maar bij mij steken, mijnheer Harrison, antwoordde Raffles. Gij kunt toch zeker met vuurwapens omgaan?

— Ja Mylord, antwoordde Harrison glimlachend. Ik mag er mij op beroemen, dat ik bekend sta als een goed schutter.

— Ik zou u toch aanraden u vooral niet door uw drift te laten meeslepen, zeide Raffles ernstig.

De justitie zou waarschijnlijk niet in aanmerking nemen, wat u tot de daad bewogen had, en u van manslag beschuldigen.

— Ik beloof u dat ik mij zal weten te beheerschen, Mylord, antwoordde Harrison. Ik ben volkomen kalm, en ik zal niets doen zonder uw voor-kennis.

— Daaraan zult gij wel doen, mijnheer Harrison, en laat ons nu vertrekken, want ik vermoed, dat de schurken, als zij inderdaad dezen nacht hun dwaasheden willen herhalen, wel vroeg zullen komen, teneinde het verdeckte toestel op te stellen.

— Ik ben tot uw dienst, zeide de jonge man.

Raffles gaf Henderson op zachten toon de noodige instructies, en de reus nam in het midden van het sombere woonvertrek op een stoel plaats met een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat, die niet veel goeds beloofde voor ongewenschte bezoekers, wie zij dan ook zijn mochten.

De drie mannen begaven zich op weg en thans kostte het tamelijk veel moeite het pad door het moeras te vinden, daar de maan achter de wolken was verdwenen en het zeer donker was.

Zwijgend gingen zij achter elkander voort over het smalle pad, zorg dragend elkander niet uit het oog te verliezen, wat lang niet gemakkelijk was.

Alles bleef stil en niets wees er op, dat er zich menschen in de buurt bevonden.

Zoo bleven zij verscheidene uren, door den muur tegen den wind beschermd, op wacht staan, slechts nu en dan op fluisterenden toon eenige woorden wisselend.

Er gebeurde echter niets, en om twee uur in den nacht besloten de drie mannen den terugtocht te aanvaarden.

Toen zij Marsh Hall reeds weder bijna genaderd waren drukte Harrison, Raffles en Charles krachtig de hand en zeide:

— Ik weet waarlijk niet hoe ik u moet bedanken. Gij offert uw nachtrust voor mij op.

— Het beteekent niets, mijn waarde — wij blijven wel eens meer laat op, zeide Raffles langs zijn neus weg. Wij zijn beiden hartstochtelijke whist-spelers en het gebeurt vaak, dat wij, bijna zonder het zelf te merken, een geheelen nacht blijven doorspelen. Is het niet zoo, mijnheer Brand?

— Zoo is het, Mylord! antwoordde Charles met een effen gezicht.

Toen zij op het punt stonden om afscheid te nemen, na de afspraak te hebben gemaakt, den volgenden nacht opnieuw op wacht te gaan staan en nadat Henderson eveneens van zijn wachtpost was ontheven, zeide de jonge student:

— Er is nog een ding waarover ik heb gedacht,

Mylord, en dat ik niet al te goed begrijp.

— Laat eens hooren, mijnheer Harrison.

— Ik kwam vroeger menigmaal in een bioscoop en als ik het mij wel herinner, kon men dan zeer duidelijk den melkwitten straal van het licht zien dat uit het projectie-toestel op het scherm scheen. Hoe is het mogelijk, dat noch ik noch de boeren uit den omtrek dezen straal hier hebben gezien, ofschoon hij toch waarschijnlijk nog veel sterker moest zijn dan in een bioscoop?

Raffles dacht even na.

Ook hem had dit verschijnsel getroffen.

— Er is maar een verklaring voor, mijnheer Harrison, zeide hij tenslotte. Wellicht heeft de medeplichtige van uw neef, blijkbaar een deskundige, een middel weten te bedenken, om den stralenbundel zeer aanzienlijk te verzwakken, zonder dat dit schade deed aan de duidelijkheid van het geprojecteerde beeld. En nu goeden nacht — en tot morgen!

Den volgenden avond op hetzelfde uur begaven Raffles, Charles en Henderson zich opnieuw naar Marsh Hall.

Toen zij zich op omstreeks 100 meter afstand van het sombere huis bevonden bleef Henderson plotseling staan.

Hij had een zeer scherp blik en onder de boomen van het huis meende hij een schaduw te zien rondwalen, hetgeen in deze eenzame streek zelden iets goeds beteekende op dit late uur van den avond.

— Wat is er, James? vroeg Raffles, die aanstonds zelf was blijven stil staan.

— Ik zie daar iets verdachts — iemand die om het huis heenzerft, Mylord.

Zonder een woord te spreken trok Raffles zijn beide metgezellen aan den arm in de schaduw van een paar reusachtige kastanjeboomen.

Hij keek scherp toe, en zag nu hoe een man van rijzigen lichaamsbouw langzaam voor het huis op en neer liep, nu en dan stil stond om een blik op de vensters te werpen, en zich tenslotte verwijderde in de richting van het moeras.

Hij wachtte nog even en wenkte toen zijn beide metgezellen hem te volgen.

Er werd geen woord meer gesproken voor. Raffles den klopper op de buitendeur had laten vallen.

De oude bediende verscheen en liet de drie mannen aanstonds bij zijn meester.

Nadat de begroeting had plaats gehad begon Raffles:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik met de deur in huis val, mijnheer Harrison, maar ik zou u wel

willen vragen, of gij vanavond bezoek hebt gehad.

— Bezoek? In het geheel niet! riep de jongeman verwonderd uit. Waarom vraagt gij dat?

— Omdat wij zooeven een man om uw huis hebben zien sluipen. Hebt gij zelf niets gezien?

— Niets!

— Wanneer zijt gij in gewone omstandigheden gewend naar bed te gaan?

— Uiterlijk om tien uur, vaak reeds om half tien, en soms wel om 9 uur.

— Is dat bekend in de buurt?

— Daar kunt gij zeker van zijn! De streek is hier zoo dun bevolkt, dat men alles aanstonds van elkander weet.

— Dan vrees ik, mijnheer Harrison, dat die man niet veel goeds in den zin had!

— Hoe zag hij er uit? vroeg Harrison levendig.

— Dat was in de duisternis natuurlijk niet zoo te zien, maar hij leek mij zeer rijzig toe.

— Dan kan het mijn neef Buxmore geweest zijn, want die heeft een lange gestalte! riep Harrison uit. Zou het misschien dan toch voor hedenacht zijn?

— Dat is zeer goed mogelijk, antwoordde Raffles kalm. In ieder geval geloof ik dat wij er het beste aan doen, als wij onze krachten ditmaal niet versnipperen, en allen hier blijven. Geloof gij, dat men het licht hier in de kamer buiten kan zien.

— Ja, dat heb ik zelf meermalen opgemerkt.

— Dan wachtte die geheimzinnige persoon zeker op het uitdraaien van het licht, vervolgde Raffles. Hebt gij mij niet gezegd, dat de verzegelde kamer met twee ramen op den tuin uitziet?

— Ja — en op het moeras, Mylord.

— Dan zullen wij onze maatregelen maar gaan nemen, zeide Raffles.

Hij wendde zich tot Henderson en zeide:

— Jij gaat in den tuin op wacht staan, James, en verbergt je achter een van ed struiken. Zoodra je iets verdachts ziet naderen van den kant van het moeras laat je tweemaal den kreet van een nachtuil hooren. Wij zijn dan gewaarschuwd. Mijnheer Brand houdt voor het huis de wacht en verbergt zich ook, zoodat men hem niet kan zien. Zoodra hij iets verdachts mocht bemerken, waarschuwt hij mijnheer Harrison en mij, die binnen zullen blijven, in het vertrek naast de verzegelde kamer, door een steentje tegen het raam te werpen. Zorg er echter voor, dat onze nachtelijke bezoekers niets zien of hooren voor zij goed en wel binnen zijn.

Nadat aldus de posten verdeeld waren en Charles en Henderson zich in hun hinderlaag hadden gelegd, gingen Raffles en Harrison een vertrek op

de eerste verdieping binnen, dat gelegen was naast de verzegelde kamer.

Daar zaten zij geduldig als katten, zonder een woord te spreken.

Plotseling, om half twaalf ongeveer, klonk buiten in den nacht de klagende kreet van een nachtuil, twee keeren herhaald, en bijna tegelijkertijd vloog er een steentje tegen de ruit van het vertrek waar Raffles en Harrison in de dikste duisternis op de loer zaten.

Raffles stond zachtjes op, en fluisterde:

— Blijft gij hier kijken, ik zal eens zien, wat ze aan de achterzijde van het huis uitvoeren.

Raffles verliet het vertrek, dat slechts door een gang van de verzegelde kamer was gescheiden.

Hij stak deze gang over, en trad een ander vertrek binnen, waarvan de vensters eveneens op den tuin en het moeras uitzicht gaven.

In het eerst kon hij volstrekt niets onderscheiden, maar toen zijn oogen aan de duisternis gewend waren, zag hij een gedaante langzaam nader sluipen, en zich richten naar een lange loods die op het achtererf stond, en waar allerlei tuingereedschappen waren.

De persoon die daar kwam aansluipen, morrelde wat aan de deur van de loods, ging binnen en keerde een oogenblik later terug met een lange ladder.

Hij zette dit voorwerp tegen den muur, zoodat het uiteinde terecht kwam juist tusschen de beide ramen van het verzegelde vertrek, die met zware luiken gesloten waren.

— Ei, ei? Is dat de mop? mompelde Raffles voor zich heen. De heeren willen dus de kip met de gouden eieren slachten. Ik geloof dat het tijd wordt om in te grijpen.

Hij wierp nogmaals een blik naar buiten en zag nu een tweede gedaante langzaam naderbij sluipen.

Hij kon zich geen oogenblik vergissen — het was Henderson, de reusachtige chauffeur!

Intusschen scheen de nachtelijke bezoeker ergens op te wachten — waarschijnlijk op zijn helper, die voor het huis de wacht scheen te hebben gehouden.

Het duurde niet lang, of deze verscheen om den hoek van het huis, en vatte bij den voet van de ladder post, terwijl de ander naar boven begon te klimmen.

Raffles wachtte kalm, tot hij bijna boven was, rukte toen eensklaps het raam open en riep met zijn heldere stem naar buiten:

— James, steek mij dat vrachtje eens toe! Ik kan er niet bij!

Dat was juist een kolfje naar Henderson's hand.

Met een enkelen sprong kwam hij van achter een dikken boom te voorschijn, onthaalde den man aan den voet van de ladder op een kaakslag, die hem 5 meter verder in het zand deed bijten, en greep toen de ladder vast.

Met niet meer moeite dan een ander zou hebben om een droogstok te verplaatsen, tilde hij de ladder met den man nog steeds op de bovenste sport op, droeg hem eenige meters verder, en reikte hem met uitgestrekte armen en met het grootste gemak van de wereld aan Raffles toe, zooals men iemand een brandende lucifer offreert.

En Raffles had niets anders te doen, dan den man boven op de ladder, die zich volstrekt niet kon voorstellen, wat er eigenlijk gebeurde, en waarschijnlijk aan een aardbeving dacht, als een rijpe vrucht plukken, en door het open raam naar binnen te sjoeren.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd, en het was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat toen Harrison kwam aansnellen, Raffles zijn ladderman reeds met een touw geboeid en onschadelijk gemaakt had.

Er werd dadelijk licht gemaakt, en met een schreeuw van verbazing riep Harrison uit:

— James Pickford! Mijn studie-collega op de Universiteit. Dus zoo diep ben je gezonken?

Vol verachting wendde hij zich af van den man met zijn verloopenen uiterlijk, zijn waterige oogen, en zijn blik als van een geslagen hond, maar eensklaps riep hij uit:

— Maar waar is mijn neef? Waar is Buxmore?

— Hier is het jonge mensch, mijnheer Harrison! klonk de luide stem van Henderson.

Hij trad binnen, met het lichaam van een man, dubbelgevouwen als een waschzak over zijn schouder.

Hij wierp hem tamelijk onzacht in een stoel neder en vervolgde:

— Daar hebt gij het moois — maar ik weet niet of er nog veel leven in zit!

Inderdaad zag de heer Buxmore er niet zeer aantrekkelijk uit, met zijn bebloede kaak, zijn verwarde haren en zijn gescheurde kleeven.

— Ja — hij is het! mompelde Harrison.

Een tijdlang werd er niet gesproken in het kleine vertrek.

Eindelijk sloeg Buxmore de oogen op en wierp een verwilderden blik om zich heen.

Tenslotte bleven zij gevestigd op het gelaat van zijn neef, en er verscheen een uitdrukking van haat en woede op zijn smal gezicht, die hem nog afstootelijker maakte.

Raffles trad op hem toe en zeide koel:

— Ik moet u zeggen, dat uw plannen mislukt

zijn, mijnheer Buxmore. Gij zult er verstandig aan doen, eerlijk op te biechten, hoe gij aan de wetenschap zijt gekomen, dat uw neef onder zekere omstandigheden een groot vermogen zou erven.

— Ik geloof niet, dat ik u dat behoef te zeggen, mijnheer! antwoordde de schurk. Ik ken u in het geheel niet en ik begrijp niet, waarmede ge u bemoeit!

Raffles haalde de schouders op.

— Zooals gij wilt, zeide hij. De justitie zal er wel achter komen — en anders zullen wij het wel aan notaris Bratby vragen — die zal het ook wel weten.

Op dat oogenblik liet de zwakke stem zich hooren van den ladderman.

— Laten wij maar liever bekennen, Reggy! zeide hij. Er is toch niets meer aan te doen!

Hij wendde zich tot Raffles en vervolgde:

— Wij weten het van een klerk van den notaris, mijnheer. Hij heet William Moore.

— Dat is voldoende, zeide Raffles kortaf. Voor het overige is dit een zaak van de politie. Laat het u voldoende zijn, dat wij uwe fraaie installaties in de torenkamer hebben ontdekt....

Er waren veertien dagen verloopenen, sedert de gebeurtenissen, die hier beschreven zijn.

Raffles en Charles waren reeds weder naar Londen teruggekeerd, na er getuige van te zijn geweest, hoe de twee schurken door de politie van het district in verzekerde bewaring werden genomen.

Zij keerden naar Canterbury terug met denzelfden trein, waarmede notaris Bratby reisde, op den laatsten dag van den in het testament gestelden termijn.

Gezamenlijk bereikten zij „Marsh Hall”, waar Harrison en zijn verloofde Virginia Fleming, hen reeds wachtten.

De jongeman was in die weinige dagen onkenbaar veranderd, en het was duidelijk te zien, dat er een groote last van hem was afgewenteld.

Dadelijk werd, in tegenwoordigheid van Raffles en Charles, die voor deze gelegenheid speciaal door den jongen student in de rechten waren uitgenoodigd, de geheimzinnige kamer geopend, nadat de notaris de zegels had verwijderd.

Nieuwsgierig traden allen binnen.

Het vertrek was geheel ledig, op een withouten tafel in het midden van de kamer na.

Op die tafel stond een ijzeren kist van ouderwetsch maaksel, en de sleutel lag er naast, op een papiertje, waarop de volgende weinige woorden geschreven stonden:

„Geduld en zelfbeheersching zijn de fundamen-
ten van het menschelijk geluk.”

De notaris opende de kist.

Zij was tot aan den rand gevuld met goud-
stukken.

Bratby legde zijn hand op het goud en zeide

op ernstigen toon:

— Deze kist bevat voor 120.000 pond Sterling
aan goud, mijnheer Harrison. Het is van dit oogen-
blik af uw eigendom. De laatste wensch van uwen
oom was, dat gij het als een goed mensch zoudt
gebruiken....

De volgende aflevering bevat:

De moord op Irwin Malony.

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885